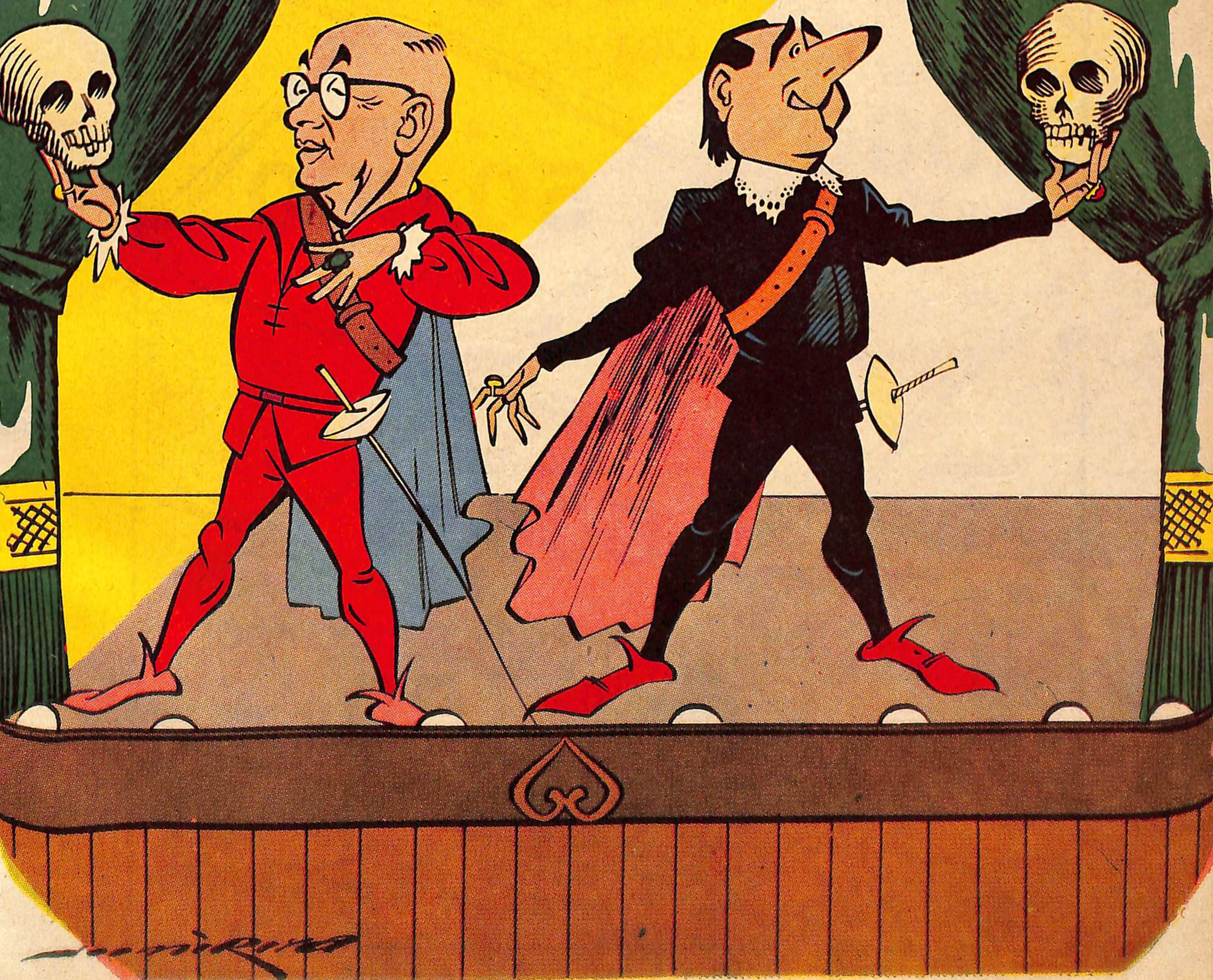
Akbaba

— Var olmak, yahut yok olmak... İşte mesele !..

Büyük Senesonu Çekilişinde
kazanmak için...
tasarruflarınızı
İş Bankasında
toplayınız!

1 TALİHLİYE
6 daireli
APARTMANIN
TAMAMI

1 TALİHLİYE
3 daireli
APARTMANIN
TAMAMI

26 TALİHLİYE
26
APARTMAN
DAİRESİ

4 ADET
100.000
LİRA

15 ADET
5.000
LİRA

4 ADET
50.000
LİRA

75 ADET
1.000
LİRA

650 ADET
500 LİRA

1750 ADET
100 LİRA

7000 ADET
50 LİRA

9526 TALİHLİYE
3 MİLYON

Çekiliş tarihi:
30 Aralık

her 200 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 666

SAYI : 449 C. : 18 20 EKİM 1960 ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI : 100 KURUŞ

Akbaba siyasi mizah gazetesi

YASSIADA

BUGÜN çarşamba. Ekimin on biri. Yassıada yargılaması iki gün sonra başlıyacak. Sizse bu yazıyı sekiz gün sonra okuyacaksınız... Düz makine, dört renkli kapak baskısı, daha açık söyliyeyim, yüz yıl önceki geri teknikle bu iş böyle olur.

Konumuzla hiç ilgisi yok ama araya sıkıştırayım: Günlük gazetelerin çoğu hurdalaşmış rotatiflerini ve ancak Kâzım Taşkent çapında bir yapıcının büyük eseri Hayat'ı bir yana itersek, Türk matbaacılığı, cumhuriyetten sonra kırk yıl geri gitmiştir: Bugün, Türk basını, Servet-i Fünûn ve Matbaai Ebüzziya değerinde baskı evlerinden bile yoksundur.

Şimdi biz, yazarlarımız, çizerlerimizle Yassıada'ya gideceğiz de, göreceğiz de, olaylardan alaylar çıkaracağız da okuyucularımıza sunacağız, öyle mi?.. Hani topal eşekle kervana karışmak diye tam buna derler!...

Biz, Akbaba sayfalarını Yassıada'nın bayat pazarı haline getirmiyeceğiz. Her oturumda yeni bir sanığın yeni suçlarla sorguya çekileceği böyle alabildiğine büyük bir muhakeme on gün geriden izlenemez.

Bu, tarihin en büyük dâvasına göz yumacağız demek değildir. Yazarlarımız da, çizerlerimiz de tepeden tırnağa göz, kulak ve zekâ kesilerek Akbaba için çalışacaklardır. Ben de dâvaların önemine göre sık sık gideceğim, göreceğim ve duygularımla düşüncelerimi bu sayfalarda yoğuracağım.

Ama, ne olursa olsun, Akbaba'nın aile dergisi olma değerini bu sefer de koruyacağız ve Lüks Nermin üslubuyla Kemal Aygün'ün sapıklıklarını anlatmak şerefini ağır başlı, günlük gazetelerimize bırakacağız!

Daha ilk yargılamaya iki gün var. Şimdi kırk sekiz saatin uzağından düşünüyorum: Bu pislikten ne çıkarabiliriz?... Eğer sağ olsaydı, şair Eşref gibi bir hiciv dehası bile, güneşe serilen kirli çamaşırlar önünde gözlerini yumar, burnunu ve kulaklarını tıkardı. Çünkü duyduklarımız, gördüklerimiz, açıkgöz ve kulağı delik Babıâli'nin bile hayalini aşıyor!

Mizahçı, elbet titiz ve sinirli ev hanımları gibi on yılın çamuruna, çirkefine, pisliğine uzaktan seyirci kalamaz. Kalemlerimiz ve fırçalarımız, ne olursa olsun bu konulara değecektir. Ama insan vücudunun attığı posaları tahlil eden bir kimyager kadar temiz kalarak...

Yassıada'nın fotoğrafçısı değil ressamı, habercisi değil, yazarı olacağız: Mizah anlayışımızın izin verdiği kadar.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Hürriyet gazetesi, Menderes'in bir fotoğrafını yüz bin liraya satın aldı... (Gazeteler)

— Yüz bin lira ha?!... Kendisini satsan yüz para etmez!...

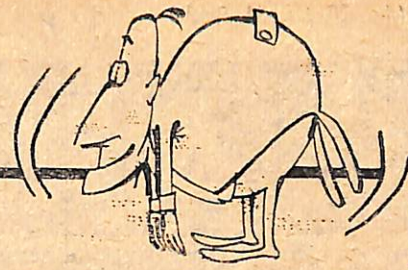
AKBABA YASSIADADA

Yassıada'da başlıyan büyük ve tarihî muhakemeyi, Akbaba, seçme bir kadro ile takip edecektir. Olayları:

Yusuf Ziya Ortaç'ın, Adnan Veli'nin, Yaşar Özen'in kalemlerinden ve Yalçın Çetin'in fırçasından okuyacak ve göreceksiniz.

Bir kuyruğun savunması

HİKAYE

aziz nesin

AZ MI mücadele ettim, az mı söyledim, az mı anlattım... Ama kime? Anlıyana sivrisinek saz, anlamıyana davul zurna az, demişler. Emin olunuz, bu sâbıklarla hiç kimse benim kadar uğraşmamıştır. Bir gün, yine maalesef muhalefeti ezmek, sindirmek, hattâ yok etmek için bir tertip düşünülüyordu.

Baş sâbık kürsüde hararetle konuşuyordu. Ben o zaman her şeyi göze alarak «cık, cık cık!» diyerek dilimi damağımda cıklatmağa başladım. Ama neye yarar ki bu cıklamanın mânasını anlayamadılar. Eğer o zaman bu hareketimin mânasını anlıyabilselerdi, memleket kurtulmuştu. Hem memleket, hem de kendileri kurtulmuştu. Ne yazık ki anlayamadılar. Bunun üzerine, baktım ki benim jestimin mânasını anlayamıyorlar, mücadelemi şiddetlendirmek için, onlar kürsüde konuşurlarken, başımı sağa sola sallayarak, bu antidemokratik gidişi protesto ettim. Ama onlarda anlayacak kafa nerde? Herkes konuşunca, benim de konuşma sıram geldi. Kürsüye çıktım. Kürsüde muhalefetin yok edilmesi için tedbirler ileri sürerken, o kadar yavaş bir sesle konuşuyordum ki, bir türlü bunun ne demek olduğunu anlamadılar. Bir kere «muhalefet partileri bir tertiple kapatılmalıdır!» derken hem yumruğumu vuruyordum, hem de bu sözlerimi fısıldar gibi söylüyordum. Rica ederim, bu ne demektir?... Eşek olsa bunun mânasını anlar. Ama onlar anlamadılar. Beyinleri artık işlemez olmuştu. Benim bu mücadelemi anlayabilmiş olsalardı, daha o zaman memleket kurtulacak, millet bu hale gelmiyecekti.

Arkadaşlar konuşurken, sözlerinin heyecanlı yerlerinde alkışlıyordu. Fakat ben, büyük bir medenî cesaret gösterip, isteksiz isteksiz alkışlamışımdır. Maalesef bunu da anlayamadılar. Rey vermeğe verdim. Ama nasıl verdim... Meclis Grupu Başkanı:

— Kabul edenler ellerini kaldırsınlar! dediği zaman, sağ elimi kısa kaldırdığım gibi, sol elimi şöyle birazcık kaldırdım. Kendileriyle birlik olmadığımı daha nasıl anlatabilirdim... Düşününüz rica ederim, sol eli kaldırmak ne demektir, az cesaret midir? Bu sâbıklarla mücadele uğrunda gözümü budaktan sakınmadım ve yaptıkları hiçbir hareketi de tasvip etmediğim gibi her zaman da karşı geldim.

Hiç unutmam, bir gün bana:

— Siz icraatımızı tasvip ediyor musunuz? diye sordu.

Ben de:

— Aman efendim, zat-ı devletlerini kim tasvip etmiyor ki, ben etmiyeyim... Yediden yetmişe bu millet size minnettardır. Allah sizi başımızdan eksik etmesin! Siz bu milletin başına Cenab-ı Hak tarafından gönderilmiş bir kurtarıcısınız. Sizi tasvip etmemek benim ne haddime... Yolunuza canım feda!... diyerek kendisiyle alay ettim. Fakat o, başı iktidar rüzgârlariyle sarhoş olduğu için, alay ettiğimi bile farketmedi, sözlerimi ciddiye aldı. Eşek olsa vallahi anlardı...

Hiçbir zaman sâbıklarla mücadeleden geri durmadım. Bir gün yine sâbıkların ileri gelenleriyle sohbet ediyorduk. Gazetecilerin hapse atılmasından ve basın kanununun daha da şiddetlenmesinden söz açılmıştı. Orada bulunanların hepsi, muhalif gazetelerin kapatılmasını, kör gözleri nurlu hakikatleri görmeyen gazetecilerin mutlaka bir bahane ile hapse tıkılarak sindirilmesini, bunun için de basın kanununun şiddetlendirilmesini müdafaa ediyorlardı. Onlar konuşurken, ben bıyık altından gülmeğe başladım. İnanmazsınız, bunu bile anlamadılar. Böyle ciddî bir mesele konuşulurken bıyık altından gülmek ne demektir?... Yahu bunu, sözüm buradan dışarı, hayvan olsa anlar be!..

Bir gece sarayda toplanmıştık. Ben de dâvetli idim. Parti menfaatlerine muhalif karar veren bir kaç hâkimin görülen lüzum üzerine emekliye ayrılması konuşuluyordu. Çok kızmıştı:

— Ben onlara dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm! dedi.

Ben hemen öksürdüm. Bunun ne demek olduğunu, oradakilerden hiç biri anlamadı. Yine hâkimler, avukatlar için atıp tutuyordu. Elimle ağzımı kapayarak bir daha öksürdüm. Ama anlayacak adam nerede... Ben böyle bir kaç kere öksürünce:

— Hasan Bey, rahatsız mısınız? diye sordu.

Ben, büyük bir medenî cesaretle:

— Üzerinize âfiyet, nevazil olmuşum beyefendi... dedim.

Ne dersiniz, vallahi billâhi, bunu bile anlamadı. İşte o zaman ne yapacağımı şaşırdım. İlle de anlatmak istiyordum.

Söz dönüp dolaşıp profesörlere geldi. Profesörler için «kara cüppeliler» deyince, artık dayanamadım, her ne olursa olsun diyerek, cebimden mendilimi çıkardım, yavaşça sümkürdüm. Kime?... Vallahi anlamadılar. Eğer o zaman neden burnumu sildiğimi anlamış olsalardı, âkıbetleri böyle olmaz, memleket de kurtulurdu.

Amerika seyahatine giderken, beni de beraber götürmüştü. Ben de seyahatte refakat heyetine dahildim. Dönüşte tayyarede yanyana oturuyorduk. Bir ara:

— Hasan Bey, seçimleri yaparsak, acaba kazanabilir miyiz, ne dersiniz? diye sordu.

Artık can burnuma gelmişti. Ucunda ölüm olsa hakikatleri anlatmak istiyordum. Şöyle yarım ağızla, hattâ dudağımın kenariyle:

— Tabiî beyefendi, ona hiç şüpheniz olmasın... Sizi halk seviyor. Elbette partimiz Allahın izniyle kazanacak! dedim.

Ne dersiniz, yarım ağızla söylediğim bu sözlerin ne demeğe geldiğini bile anlayamadı. Böyle kaz kafalı insanlar dünyaya gelmemiştir

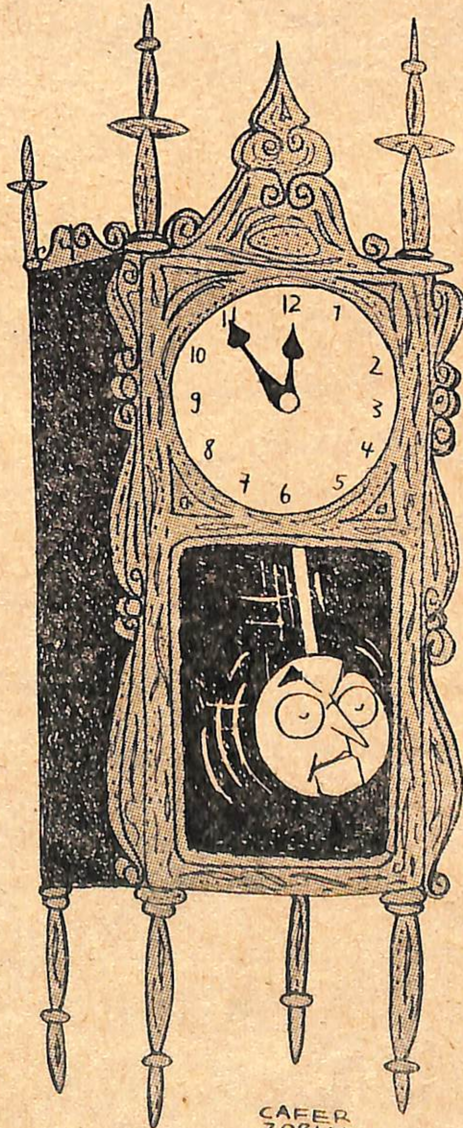
Ya o besleme gazetelerin hali ne idi?... Hiçbir zaman bu gazeteleri tasvip etmemişimdir. O gazetelerdeki dalkavukça yazıları, her sabah yatağımda okurken gülmüşüm ve alay etmişimdir. Hattâ çok zaman, vallahi küfür bile ettiğim olmuştur. Bunların hiçbirini anlamadılar. Daha ne yapabilirdim? Açıkça küfür ettim...

Radyoyu kendilerine reklâm vasıtası haline getirdiler. Ne zaman radyoda onlardan birinin nutku okunsa, hakaret olsun diye, vallahi bacak bacak üstüne atardım. Hattâ arkamı da radyoya ters çevirirdim: Sen orama anlat gibilerden!...

O zamanlar hiç kimse, benim yaptıklarımı yapmağa cesaret edememiştir. Hattâ seçimlerde, seçim sandığına onlara reyimi verirken «Tuh... Allah belânızı versin!» diye kaç kere içimden söylenmişimdir.

Ah efendim ah, hiçbirini anlamadılar. Ne yaptık, ne ettikse, her ne söyledikse anlatamadık... Bu alçaklar, en sonunda kendi kazdıkları kuyuya düştüler de, Allaha çok şükür, milletimiz de o belâdan kurtuldu, ben de sövüp saymaktan!

Yassıada saati.

— Eyvaaah... On ikiye beş var!...

Anlayış farkı

Celâl Bayarın Yassıada'da boğazını kemeriyle sıkıp intihara yeltenişi üstünden yirmi gün geçti. O günden, bu güne ses seda çıkmadığına göre, sâbık Cumhurbaşkanı, eski sıhhatine kavuşmuş olsa gerek.

İktidarları devrinde:

— «Yahu, kemerleri daima biz sıkacak değiliz ya. Biraz da siz sıkınız» demiş, bir türlü dinletememiştik. İkazlarımızı şimdi yerine getiriyorlar, ama bir farkla: Bu sefer de kemeri yanlış yere takarak!

Benzerlik!

Yassıada Başsavcısı Altay Egesel, Celâl Bayarla Nedim Ökmen'in müştereken hayvanat bahçesine sattıkları tazıyı kastederek:

«— Önce köpek dâvası» görülecek, demiş.

Geometriyle Yassıada duruşmaları arasında, biz, sıkı bir benzerlik bulduk.

Geometride «Eşek dâvası», Yassıada duruşmalarında da «Köpek dâvası» pek önemlidir!

Rengi bozuk!

Bin dokuz yüz elli yedi seçimlerinde, Mersinde, Urfalı Mahmudu tabanca ile öldürdüğü söylenen Zeki Bodur, bir ameliyat sonucu hastanede ölmeden önce, yazıp bıraktığı mektupta; «Menderesin peşinden kim giderse sonunda siyahlara bürünecektir.» diyormuş.

Adamcağız iyi yazmış, hoş yazmış ama, bürünülecek kıyafetin rengini ters söylemiş. Bizim bildiğimiz o renk «siyah» değil, «beyazdır»!

Haller!

Duruşmalardan bir hafta önce, ordu film merkezinde, Yassıadalıların günlük yaşayışlarının bir filmini seyrettik.

Kendilerine o kadar ihtimam edildiği halde ne şekilde olduklarını sormayınız.

Bir limon düşününüz. Sıkılıp suyu alınmış bir limon. Geriye ne kalır?

«— Posa!»

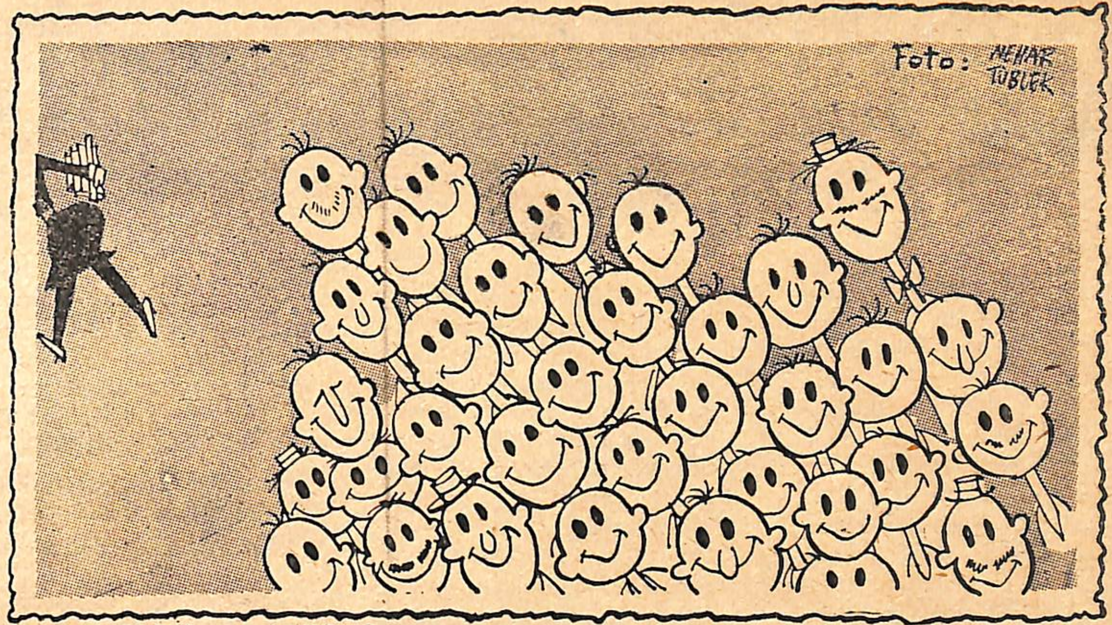
O gergin vücutlu, sıkı ceketli Adnan Menderese bakıyorum: Posa!... Burun deliklerini göz yerine kullanan Ethem Menderese bakıyorum: Posa!..

Samed Ağaoğlu'nun bile berber makası ile iyice tüyü alındıktan sonra posası kalmış!...

Haaa, Koraltanı mı merak ettiniz?...

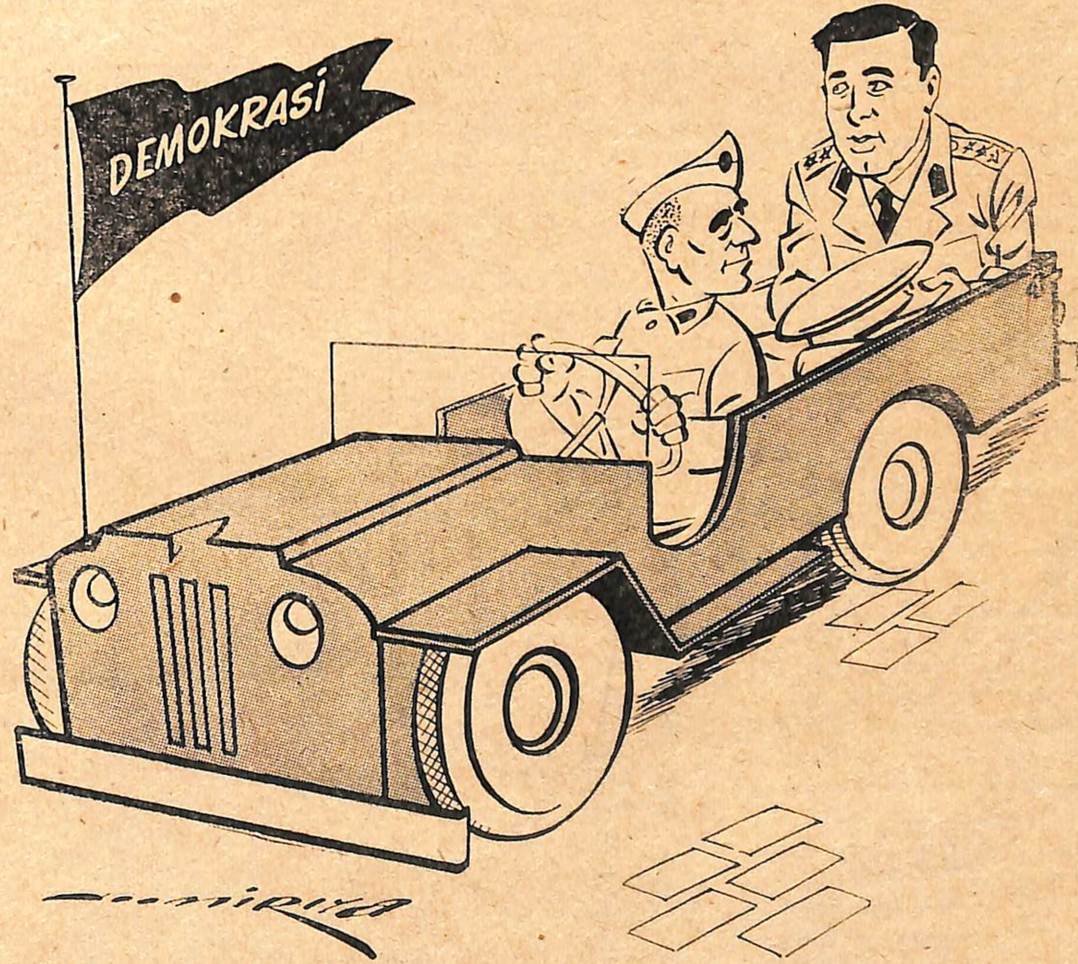
Onun için posa demeğe lüzum bile yok. Zaten doğdum doğalı sadece posa!

Kız talebelere sarkıntılık edenlerin resimleri gazetelerde neşredilecek. (Gazeteler)

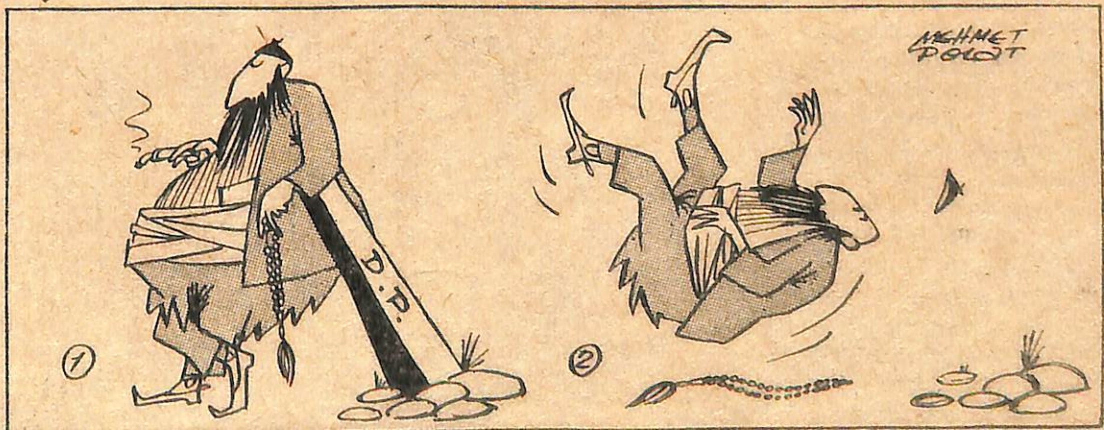

YAZISIZ!

Muzaffer Özdağ: «Yurdu demokrasiye götürürken Babıâliden de geçeceğiz» dedi (Gazeteler)

— Hangi yoldan geçelim yüzbaşım?...
— Babıâliden geç!...

YAZISIZ!

Bir DÜŞÜK BAKANIN Hatıra Defteri

OKTAY VEREL

HANİ son günlerde bâzı gazete ve dergiler düşük bakanların, milletvekillerinin veya bunların yakınlarının ele geçen hâtıra defterlerinden sayfalar neşrediyorlar ya; elbet Akbaba da bu gayretten geri kalacak değildi. Yalnız bizim ele geçirdiğimiz hâtıra defterinin birinci sayfası yırtık olduğundan, hâtıra sahibinin bir bakan olduğunu anlamakla beraber hangi bakan olduğunu kestiremedik. Bilen varsa insaniyet nâmına haber versin.

«1 Kasım 1957» ...

«Seçimlerde kazanmış olduğumuz emsalsiz parlak zaferi bu akşam ilk defa olarak Beyefendinin sofrasında kutluyoruz. Bir ara bana yaklaştılar ve kulağıma beni kabinelerine almak niyetinde olduklarını söylediler. Sevincimden çıldırıyordum. Bir de ninelerimizin eski itikatlarının doğruluğundan şüphe ederiz. Daha Gençlik Parkında başıma karga pisliyeli bir hafta bile olmamıştı Bol bol içtik. Agâh Erozan, Allah Demokrat Partiyi her dâim bu milletin başından eksik etmesin diye bir dua okudu. Hepimiz cânü yürekten âmin dedik. Duadan sonra güzel striptiz numaraları seyrettik. Beyefendi artistin naylon kilotunu eliyle çıkarmak suretiyle çok zarif bir jest yaptı. Artist te kilotuna ruju ile «Adnancığım, her dikişinde sen varsın!» cümlesini yazarak bunu kendisine hediye etti. Tarihî bir kıymet kazanmış olan kilotu Ahmet Salih Korur, korumak için devlet kasasına yerleştirmek vazifesini şerefle aldı. Ah ne mutlu gece idi o gece!»

«1 Aralık 1958»

«Hani insan şu gazetelere, hele mizah dergilerine çok kızıyor. Geçen gün, bakan oluşumun yıldönümünü kutlarken bir gazeteci tutmuş bir resim çekmiş. Bir yanımda yeni kolejli sekreterim, öbür yanımda daktilom olduğu halde gecenin ilerlemiş saatinde lüks bir gazinoda bulunuşum hakkında da imâlı bir cümle kullanmış. O kadar büyük bir hataya düşmüş ki, gazetecilerin ne derece câhil insanlar olduklarını bir defa daha anladım. Düşünün cehaletlerinin derecesini. Fifi sağımda, Mimi solumda oturuyorlardı. Resim böyle çekildiği halde, Fifi'nin hangisi, Mimi'nin hangisi olduğunu anlayamayıp tamamiyle ters yazmışlar. Telefonu gazetenin sahibine açıp veriştirdim. Bu derece basit bir şeyi kasten ters yazmalarının sebebi, umumi efkârda memleket işlerinin hep ters gitmekte olduğu yolunda bozguncu bir inanış yaratmaktan ibarettir! Böylelerini tepelemeli! Biz ki memlekette görünen inanılmaz, misli görülmemiş kalkınmayı temin için kâtiplerimiz, özel daktilomuzla geceleri bile çalışır, ter dökerken, bunlar ne demek istiyorlar? Resmî ilânlarını kesip kâğıt fiyatlarına yeniden bir zam yapmalı!»

«1 Mayıs 1959»

«Bugün biraz hususi işlerimle meşgul oldum. Sonunda da memleketin bu derece kısa bir zamanda ne kadar ilerlemiş ve zenginleşmiş olduğunu bir defa daha anladım. Söz aramızda daha on yıl önce gırtlağıma kadar borç içinde müşterisiz bir avukat iken, bugün ikisi İstanbul'da, üçü Ankara'da, biri de İzmir'de olmak üzre altı apartımanım var! Boğazdaki yalı yavrusu ile Kavaklıdere'deki villâyı tabiî saymıyorum. Daha aradan bir on yıl geçecek olursa, geri kalan dokuz arsamın üstünü de apartımanlarla donatmakta geri kalmam. Buna karşılık yirmi sekiz bankanın yüz doksan dokuz şubesinde mevcut mevduatımın yekûnu da bir buçuk milyon lirayı geçiyor!.. On yıl içinde sıfırdan başlamak şartiyle böylesine bir servete kavuşmak, ancak memleketin emsalsiz kalkınmasına işaret değil mi? Tam bu hesaplarımı bitirmiştim ki Moiz geldi. İki yüz bin dolarcık bir transfer işi varmış! Bunu temin edecek olursam, dolar başına birer liradan bana iki yüz bin lira teklif etmek küstahlığında ve cür'etinde bulundu. Hemen reddettim tabii... Dolar başına verilen komisyonun iki, hattâ üç liraya çıktığını bilmiyorum mu sanıyor budala!»

«1 Temmuz 1959»

«Kaç gündür Adnancığımla beraber bir memleket gezisindeyiz. Kalkınan Türkiye'nin gözlere görünen muhteşem manzarasını seyretmek insana ne kadar gurur veriyor. Her gittiğimiz yerde develer, inekler, sığırlar, koyunlar, keçiler kesiliyor! Uzun bir kâfile hâlinde yol alıyoruz. İlk zamanlar pek farkında değildim. Fakat her uğradığımız vilâyette aynı adamların bizi karşılayarak alkışlamaları dikkatimi çekti de soruşturup öğrendim. Böylesini temin etmek daha ucuz oluyormuş! Sonra da zahmeti azmış. Her yerde Başvekil Hazretlerini karşılayarak usulü veçhile alkışlayacak insanlar bulmak, bunlara yapacakları işi teker teker tâlim etmek hem uzun, hem de yorucu oluyormuş. Ama bu iş için önceden kiralanmış adamlara götürü bir para verildi mi, bunlar kamyonlarla bizim gideceğimiz yere daha önceden varıyorlar. Bizi alkışlayıp, yaşa, varol diye bağırıyorlar. Bunları dinlemek ne kadar zevkli oluyor. İnsan bunları dinlerken ne kadar büyük bir gurur duyuyor Yarabbi...

«Yalnız dün garip bir yanlışlık oldu. Bizim kiralık alkışlayıcılar, bizi karşılamağa hazırlandıkları kazanın adını yanlış bellemişler. Biz kasabaya girince bunlar yüksek sesle, bundan sonra uğrayacağımız kasabanın adını söyliyerek bize o kasaba nâmına hoş geldin diye bağırmağa başlayınca, kaymakam denilen budala fena bozuldu... Oralılar da gülüşmeğe başladılar. Ama Samet hemen durumu kurtarmasını bildi: Bir manevra ile onları, daha sonra uğrayacağımız kasabadan gelmiş bir heyet olarak gösterdi!

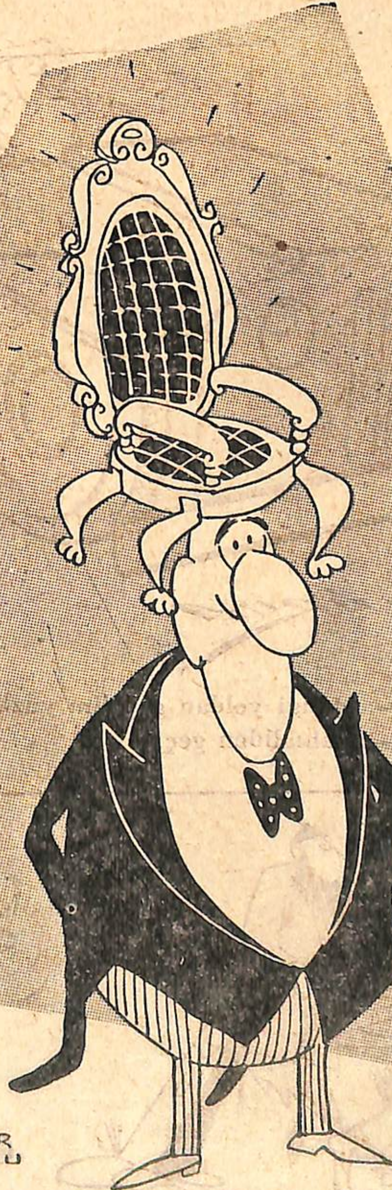
«Buna bâzıları inandılar, bâzıları inanmadılar ama, bunun önemi yok. Daha olmazsa kasabanın adını değiştiririz. olur biter!»

«Sayın Başvekilim ile beraber bugün İstanbul'a geldik. Kemal Aygün ile Ethem Yetkiner bizi karşıladılar. Ferit Sözen de orada idi. Ve Adnan Beyefendiye büyük romancı karısı Suzan Sözen'in evinde kendisini hasretle beklemekte olduğunu söylediği hâlde, yine de oraya koşmadı da istimlâk edilen ve yıkılan yeni semtlere gitmeyi ve eserlerini görmeyi tercih etti. Beni de yanlarında alıkoydular. Toz toprak, enkaz yığınları arasında sevinç duyarak dolaşırken geniş bir müstakbel mevdanın önünde durduk.

«Beyefendi biraz şaşırır gibi olarak Kemal Aygün'e burada birtakım binaların filân olacağını, bunların yola gitmiş olamıyacaklarına göre ne olduklarını sordu.

«İdeal Parti ve Belediye Reisi Kemal Aygün hemen çantasından bir plân ve dosya çıkararak cevap verdi:

— «Burada evvelce dört fabrika, yirmi apartıman, iki yüz ev, bir cami, Bizans devrinden kalmış san'at kıymeti yüksek diye iddia olunan bir sarnıç, iki ilk okul, bir hastaha-

Politikacının baştacı!

ne varken, yüksek ve isabetli direktifinizle bunların hepsini de çok şükür yıkmağa muvaffak olduk efendim!»

Ama beyefendi hiçbir zaman böyle bir direktif vermemiş olduklarını açıkça belirtince iş çatallaştı. Derken İstanbul'un zeki ve sevimli valisi hemen atıldı:

— «Ah Kemalciğim, ben sana Beyefendi şunları yıkın diye işaret etmiyor, sadece mübarek asîl burunlarına konan bir sineği koğuyorlardı dememiş mi idim?»

«Hani iyi ki bu münasebetsiz sinek Beyefendinin burunlarına sadece bir defa konmuş. Ya birkaç defa daha konup kendilerini rahatsız etselerdi de, o da mübarek elleriyle bunu kovalamak için daha birkaç defa işaret yapsalardı? Bunu düşünüyorum da âdeta ürperiyorum!»

«1 Ocak 1960»

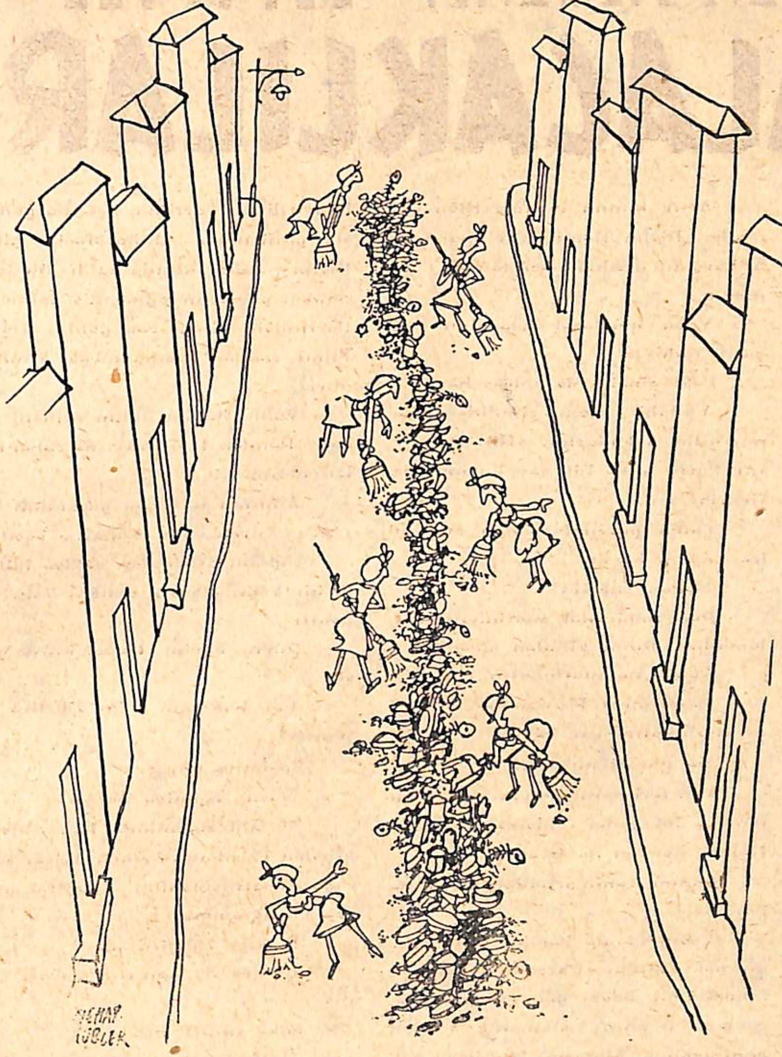
«Yeni yılı İstanbul'da geçirdik. Zaten Ankara'yı bir kaza hâline indirmek ve İstanbul'u başşehir yapmak çok yerinde bir iş olacak! Parti Meclis grupunda bu yolda teklifler yapan partili arkadaşlara hiçbir vakit bu yılbaşında hak vermiş olduğum kadar hak vermiş değilim. Muhalefete oy veren bir başşehir, başşehir olarak kalabilir mi?»

«1 Şubat 1960»

«Bu akşam önemli bir Bakanlar toplantısı vardı. Sayın Reisicumhur Celâl Bayar da bu bakanlar toplantısına yüksek vücutları ile şeref verdiler! Bakan olduğumdan pek çok Bakanlar Kurulu toplantısında bulundum ama, böylesinde bir defa bile bulunmak nasip olmamıştı.

«Bir defa Nana vardı. Gönül Yazar vardı. İki tane de striptiz artisti gelmişti. Sayın Reisicumhur, eğlenelim diye Emin Kalafat'ı da Refik Koraltan'ı da beraberinde getirmişlerdi. Ankara radyosunun alaturka fasıl heyeti olduğu gibi orada idi. Mezeler fevkalâde, içkiler âlâ, saz söz yerinde, saatlerce çalıştık. Gece yarısına doğru gruplar belirmeğe başladı. Refik Koraltan

Herkes evinin önünü temizliyecek... (Gazeteler)

YAZISIZ!

Samet Ağaoğlu'nun yakışıklı genç Alman eniştesiyle o kadar sıkı fıkı dost olmuştu ki, kendilerini başka bir odaya nakletmek ihtiyacını duyduk! Emin Kalafat masanın altına yuvarlandı! Polatkan artistlerin ellerinde hazır bulundurdukları döviz taleplerini habire imzalıyordu.

«İşte biz memleket işlerini böyle açık bir şekilde halleder, yürütürüz! Toplantı biterken Maarif Vekili hepimize, âlim bir hocanın yazmış olduğu son derece kıymetli bir kitaptan birer adet hediye etti. Bu kitapta, Adnan Menderes'in peygamberimiz efendimizin pâk neslinden gelmekte oldukları, en reddedilmez bir şekilde ispat ediliyordu! Bu kitabı bundan böyle en kıymetli bir yerimde saklıyacağım.»

«1 Nisan 1960»

«Mademki Demokrat Parti tam seksen sene iktidarda kalacak, muhalefete, bizi alkışlamayan bozguncu muhalefete ve onların şakşakçısı basına ne ihtiyacı var? Hem radyo devrinde okuma yazma öğrenmenin bir kıymeti kalmamıştır ki...

«Vatandaş dünya haberlerinden bilgi edinmek mi istiyor; açar radyoyu, dinler. Memleket işlerini mi öğrenmek istiyor, açar Ankarayı öğrenir. Vatan cephesine katılanların isimlerini mi duymak hevesinde, açar İstanbulu duyar. Meclis müzakereleri de Meclis saatinde anlatılıyor. Ertesi günkü hava raporuna kadar radyoda ne isterse var. Ondan sonra efendim haftası geçmiyor ki güzel mevlûtlar da dinletiyoruz. Demek ki gazete okumağa ihtiyaç yok. Kapatmalı namussuzları! Yalnız bizim gazeteler kalsın yeter. Çünkü radyo gazetesinde bazan falan gazetede şöyle yazıyor demek lâzımmış. Bunu da Burhan Belge söyledi. Ama evvel Allah yeni tahkikat komisyonu, Halk Partisinin de gazetelerin de hakkından gelecek!»

«1 Mayıs 1960»

«Bugün sokağa çıkma yasağı var ama bize göre değil tabiî. Ben sadece gazetelerle Halk Partisinin kapatılması gerektiğini sanmıştım. Meğer buna Üniversitelerle askerî okulları da katmak gerekiyormuş! Bu çoluk çocuk bizi dünyaya rezil ettiler! Hürriyet istiyorlarmış! Adnan Beyefendi istifa etmeli imiş! Çıldırdılar mı yoksa? Bize koltuklarımızı onlar mı temin ettiler?!

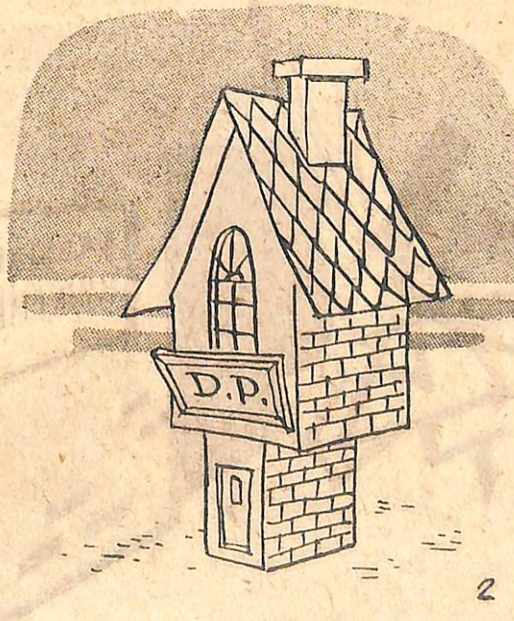
«Evet, evet... Hepsini kapamak lâzım! Polisler de çok gevşek davranıyorlar. Ancak dört beş nümayişçi öldürmüşler! Asker ise bir tek talebeyi bile süngülememiş... Bu kadar topumuz, tankımız, jetimiz var; biri bile bizi istifaya dâvet eden bu cür'etkârları ezmek için harekete geçmiş değil! Adnan Beyefendi çok kızıyor. Hele Bayar, hepsi kurşuna dizilsin, hepsi asılsın diye ter ter tepiniyor! Ne asîl bir tepinme bu!... Ayaklarının altında bütün âsîler, bütün suçlular eziliyor sanki!»

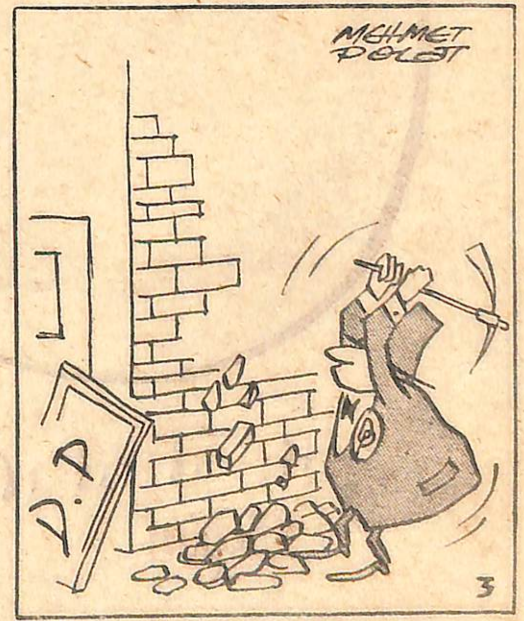
«27 Mayıs 1960»

Haaatçeeee! Ooooотuuuuraaağımıııı getirrrrrr!»

Oktay VEREL

YAZISIZ!

ADNAN VELİ

ALACAKLILAR

AVUKAT Sabri'nin yazıhanesinden içeriye girdi. Gri kasketini eline almış, ceketinin önünü iliklemiş, kasketinin altında ellerini birbirine kavuşturmuştu. mahçup bir hali vardı. Ezile büzüle avukatı selâmladı. Öteki:

— Gel bakalım Recep, dedi. Sen iki gündür buralarda dönüp dolanıyorsun. Bir derdin var galiba!...

— Var ya beyim. Sana geçende de ağnattımıdı... Benim halim pek firaklı... Bu işe bir çere sen bulcen... Gayri senden başkası galmadı ortada...

— Neydi senin işin?... Ben unuttum gitti... Anlatsana, neydi?...

— Beyim, sen geçende demedin mi ki bana, bizim partimiz gibi parti dünyaya gelmemiş, hem de gelmiyecek diyerekten?...

— Doğru, söyledim...

— Sen bana dimedin mi ki, 61 in seçiminde Demirgırat tekrar iktifara gelcek diyerekten...

— Dedim...

— Artık bunun iktifarı filân galmadı... Bizim Demirgırat partisini Ankara'nın mahkemesi temelli gapamış...

— Yaaa, maalesef öyle oldu. Çok yazık oldu...

— Peki, şincik biz nolcez beyim?..

— Vallahi orasını şimdiden bilemiyorum. Arkadaşlar: «Hür Demokrat Parti» diye bir şey kurmak istiyorlar ama...

— Onlar gursunlar. Ben artı bu işe yoğum beyim...

— Neden yoksun?...

— Ben şinciyedek matlubatımı alamadım. Bunu kimden alcem?...

— Senin ne matlubatın var?...

— Demirgırat Partisinden 1115 lira matlubatım var beyim.

— Ne parasıymış bu?...

— Alın teri parası beyim... Ben bu partiye bu gader hizmet itmişim. Helbet paramı da isterim.

— Canım, senin istediğin para, ne parası?...

— Yazılı bende beyim. Altı aydır git gel yaptılar. Çarşamba gel, cumurtesi git, bazar gel, salı git diyerekten bu parayı alamadık. Ondan sonracığıma Mayısın bombası geldi. Bizimkileri hepden doplayı doplayıvirdiler. Partinin ilçe başganını da götürdüler. Muhasefeci gitti. Bizim paralar asgıda galdı. Bu işde senden gayri bir ağbeymiz galmadı. Partimizin direği sen galdın. Gayrı bunu senden alamayıncek kimden alırız?...

— Yahu, benim aklım ermedi bu işe... Benden 1115 lirayı ne sebepten istiyorsun?...

— Alnımın teriynen gazandım beyim... Şurda, aha kâhatta yazılı...

Kuşağının arasından sekize bükülü bir kâğıt çıkarıp avukat Sabri'ye uzattı:

— Buyur beyim. Hepsi burda yazılı...

— Ver bakayım... Şu 250 lira ne parası?...

— Seçimiye parası...

— Nasıl seçimiye parası?...

— 57 nin seçiminde ben bizim köyden 12 adam doplayıp ikişer sandığa oy attırmışıdım. Yirmişer gayme virdik onlara...

— 12 kişi 240 lira eder.

— 10 lira da gamyon parası virdik...

— Peki, şu 160 lira ne?...

— Halk Partisinin başganı Kerim'i döğmüştüm. Onun parası...

— Kaça döğdün Kerim'i?...

— Yüz elliye dövdüm emme, ardından herifi ezzaneye varınca 10 gaymelik pamukunan tentürüyot sürdürdüm.

— Peki, onu da anladık... Şuradaki 225 lira nedir?

— İftira parası...

— Ne iftirasıydı o?...

— Hani beyim, Halk Partili Nalbur Cemal, Etnan Menderes'in ikinci ailesi bayan Suzan'a hekaret itti diyerekten, hökümatın maddî şahsiyetine sövdü diyerekten atliyeye ihbar yapmışıdık ya...

— Ha anladım... Sövmemiş miydi yani?...

— Yooo, söğmemişti. Allah var. Ben Allahtan korkarım. Söğmemiş adama sövdü dir miyim?...

— O zaman demişin ama...

— O zaman didim emme, böğüne gader parasını bilem alamadık... Ben sana şincik işin hakikatini ağnatıyom...

— Şuradaki 80 lira ne parası?...

— Yeminiyye parası...

— Nasıl şeymiş o?...

— Hakkıgilin Sülüman gomilistir diyerekten yalan yere yemin itmiştim ya... Onun parası...

— Nerede yemin etmiştin?...

— Mütteyiumumda... Hattâ bana mütteyiumum «Sen onun gomilis olduğunu nirden ağnadın?» dimişti de, ben de mütteyiumuma «Ben adamın gozünden ağnarım» diyerekten yemin itmiştim.

— Sen hakikaten onun gözünden mi anlamıştın?...

— Birazını gozünden ağnadım. Birazını da gonuşmasından...

— Konuşurken ne söyledi?...

— İktisadî didi...

— İktisadî deyince ne oluyor?...

— Gomilisin en birincisi oluyor...

— Peki şu 90 lira ne parası?...

— Muhtarın iki eşşeğini Vatan Cephesine yazdırma parası... Gaydiyye...

— Onun için de para mı vereceklerdi?...

— He ye... İlçe Başganı öyle didi... Angara Ratyosu bir adamın ismini okuyuncak 40 lira vircem didi...

— Sen hangi adamdan bahsediyorsun?...

— Beyim... Bütün köyün adamlarını yazdırdıktan kelli köyde adam galmayıncek, biz de muhtarın eşşeğine ve sıpasına isim uydururaktan Angara Ratyosuna telgıraf çektik... Büyük eşşek için Bahtiyar didik, güççüğüne Minnoş didik. Angara Ratyosu okudu bunları... Gırkardan sekizen, on da telgıraf parası...

— Peki, burada bir de 210 lira var... Bu ne parası oluyor?...

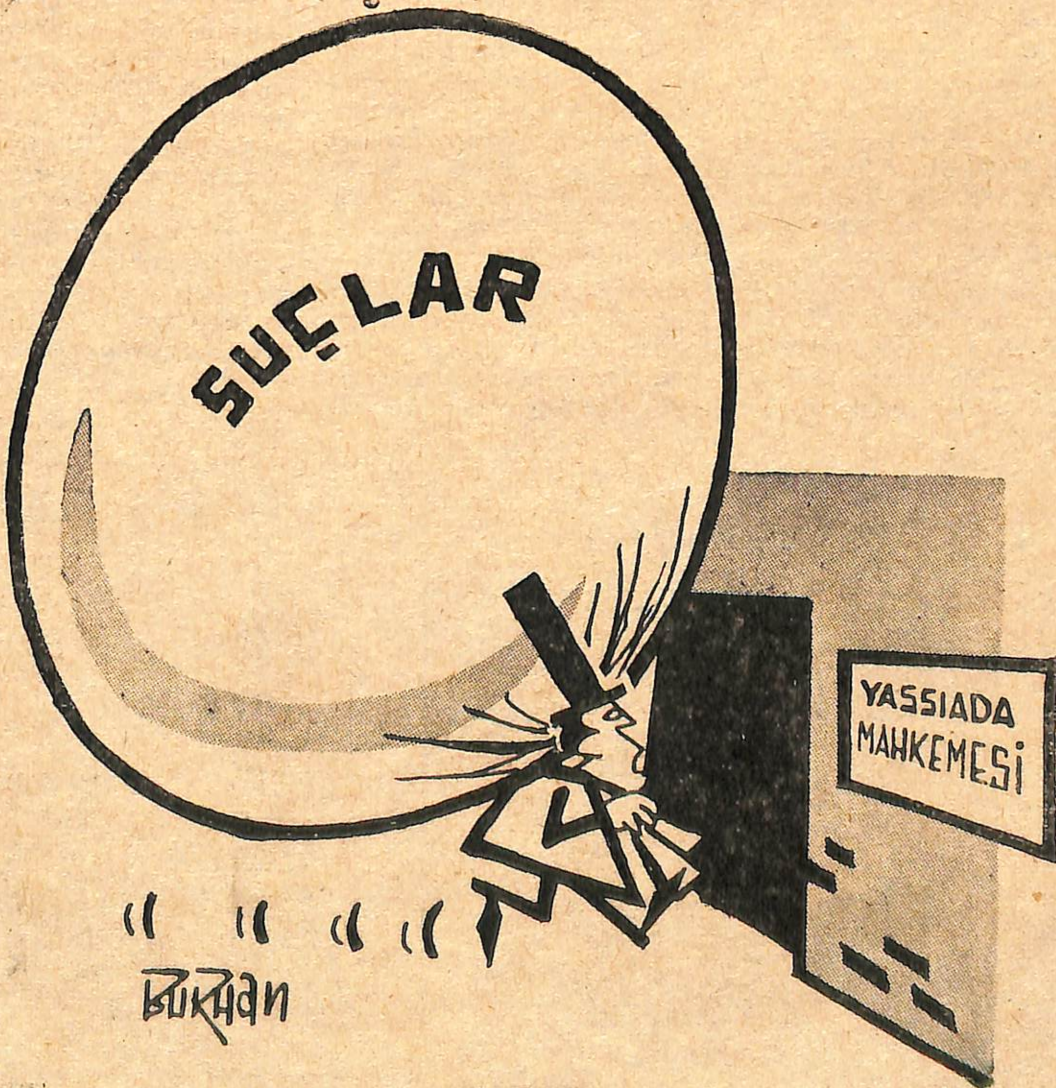
— O da beyim, köpekiyye...

— Ne demek köpekiyye?...

— Halk Partisinin tütüncüsü Kâmil yok mu?...

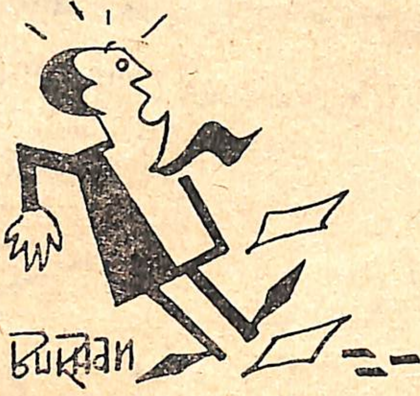
— Var...

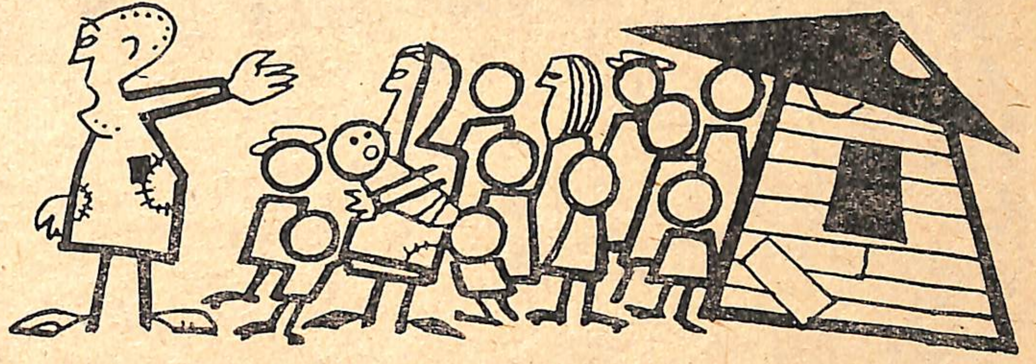
— Bizim Sülüman onun ailesinin bacağını ısırmıştı... Kâmil candırmaya şikâyet itti. Candırma da gadını mâyeneye yolladı. Belediyenin

YAZISIZ!

Sayım gününde:

— İşte bizim aile!...

tohturu «Çabuk bir köpek bulun, köpeğin üzerine lâpor vereyim, Sülümanı gurtarayım» diyerekten akıl virdi bize... Ağızı, tam Sülüman'ın ağzına benziyen bir köpek bulup tohtura yetiştirdim. Tohtur da lâporu köpeğin üzerine yazdı. Sülüman gurtuldu.

— Anlaşıldı. Sen bunları senelerdenberi biriktirmişsin. Şimdi Parti kapanınca gelip parayı benden istiyorsun...

— Senden gayri kimse galmadı ki... Hepsini bir adaya sürdüler.

— Bu paralara ben karışmam...

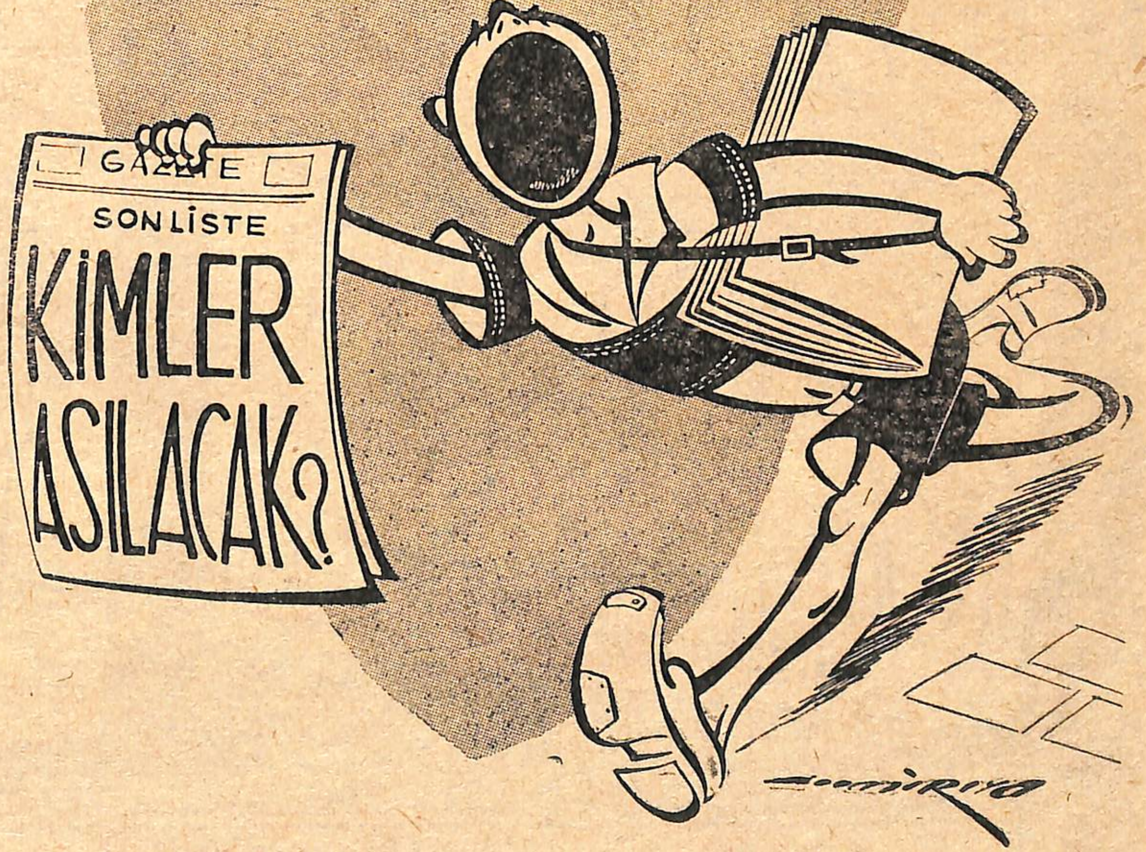
— Garışman emme, yeni bir parti gurcez diyon. O zaman ben vallaha sizin partiniznen çalışmam... Bak eyi düşün. Benim gibi adamlar Demokrasiye her zaman lâzım olur... Bu parayı virirsen virirsin, eğerkim virmezsen, ben de bu melmeket hizmetinden temelli vazgeçip doğru adam olurum. Ona göre düşün. Bizim gibi adamlara siz her daim muhtaçsınız... Artık elini vicdanına goyup bu işi halletmenin bir çaresine bak...

— Sen şimdi bana asılma... Adnan Menderes'in mallarına haciz koyuyorlarmış. Hemen Müddeiumumiye git. Bir dilekçe ver. Benim eski Başvekilden su kadar lira alacağım var» diye, sen de bir haciz koydur...

— Öyleysem şuraya 50 gayme bir masraf daha yazayım... Haciziyye... Hadi ısmarladık beyim...

— Güle güle kardeşim... Allah işini rast getirsin...

Adnan VELİ

— Yazıyorrı!... Son listeyi yazıyor!...

D.P. RESMEN KAPATILDI (GAZETELERDEN)

DEMİRKIRAT

YOBAZ

KUYRUKLAR

AYDIN

ATTAN İNİP EŞEĞE BİNEN...

ARAPLARIN BİZE KARŞI RADYO TAARRUZU.
(GAZETELERDEN)

YAAA
LEEE
EEEEE
EEEE
EEEEL

...VE BİZİM MUKABELEMİZ (GAZETELERDEN)

- KLEOPATRADAN RADYOMUZDA BAHSEDİLMEYECEK!..

N, LİZEN

AN SELÇUK

DÜŞÜKLERİN MUHAKEMESİ :

GÜNAH

GÜNAH

GÜNAH

GÜNAH

GÜNAH

GÜNAH

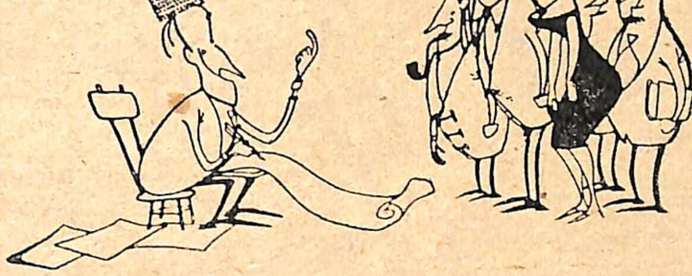
GÜNAH

GÜNAH

GÜNAH

SEVAP

« ZİRA BU TERAZİ BU KADAR SIKLETİ ÇEKMEZ. »

— Durun size dumanı üstünde bir Amerikan fıkrası anlatayım, belki hoşunuza gider...

Birsen KAPLANGI

Sabun ikramiyesi!

Bir Newyork'lu kadın, Avrupada uzun müddet kaldıktan sonra Amerika'ya dönen bir kadın arkadaşına oturduğu apartımanı gezdiriyor, bir taraftan da anlatıyordu:

— Bizim apartımanın tam on iki odası var, saray gibi... Hepsini bir dolar harcamadan döşedim. Bak bu halı üç yüz dolar kıymetinde... Bu divanı iki yüz dolara alamazsın, bu modern ocak dört yüz dolar eder.

— Peki bunları nasıl elde ettin?

Newyork'lu kadın mağrur bir tavırla:

— Bütün bunları ikramiyeli sabun kalıplarından kazandım.

— Hayret doğrusu, şans buna derler... Eşyaların hepsi güzel ve değerli... Yalnız bana beş odayı gösterdiniz, kalan yedi odayı ve içindeki eşyaları görmedim.

Newyork'lu kadın sükûnetle cevap verdi:

— Öteki odalar hep sabun kalıplariyle dolu şekerim!...

— Sen gene gel abi, ben sana daha çok fıkra anlatırım. Şimdi birden aklıma gelmedi de bunu anlattım...

Erol KAYNAK (G.S.)

Neden?...

Küçük, afacan bir çocuktu. Ama annesi pek titiz bir hanım olduğundan hiç rahat bırakmıyor. Evde, sokakta, misafirlikte durmadan haşlıyor, ders veriyordu:

— Öyle yürüme doğru değil. Gittiğimiz yerlerde şu şekilde hareket etmezsen ayıp olur. Vasıtada öyle değil böyle oturulur... Nezaket... Nezaket... Nezaket...

Yine bir gün misafirliğe bir tanıdıklarına gitmişlerdi. Ev sahibi şeker tutarken, daha çocuk elini uzatmadan, annesi atıldı:

— Bir taneden fazla almasın, rahatsızdır!

Renk renk karemelâlar, çikolatalar gözünde pırıl pırıl oynaşırken çocuk bir tanecik almış, ev sahibinin ısrarı üzerine annesinin yüzüne bakmıştı. Kadın tekrarladı:

— Rahatsızdır, fazla almasın!...

Ev sahibi, bu sefer çocukla ilgilendi:

— Vah evlâdım, neyin var?... Yazık!...

Çocuk, artık dayanamadı, patladı:

— Nezaketten, rahatsızım efendim, nezaketten!...

— Nasıl anlatsak oluyor demek, biz de bildiğimiz gibi, istediğimiz gibi anlatırız...

Saltuk KAPLANGI

Korunma!

Almanya'da İkinci Cihan Harbi sırasında kadınlar da askere alınmıştı. Millî Savunma Vekâleti harp sırasında kadınların fazla süsle meşgul olmamalarını tebliğ ettiği gibi, iç çamaşırlarından üniformalarına kadar bütün giyeceklerini de bu anlayışa uygun olarak yaptırmıştı.

Fakat kadınlar böyle bir devrede bile kadınlıklarının ihmal edilmesine razı olmuyor. Süslerine, giyimlerine dikkatte kusur etmiyorlardı.

Nihayet verilen siyah renkli kilotlar kıyametin kopmasına sebep oldu. Kadın askerler, türlü renkte kilotlar giymek istediklerini ve buna mâni olacak hiçbir hükmün bulunmadığını ısrarla söylüyorlardı.

O zaman, tecrübeli ve kurt bir alay kumandanı talimatnamenin bir hükmünü kadınlara hatırlattı:

— Seferberlik zamanında eğlence yerleri karartmaya tâbidir!

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Şans!

İri kıyım bir vatandaş, önünde yürüyen ufak tefek bir adamın ensesine, iş olsun diye bir tokat yapıştırır. Tokatı yiyen adam hiddetle geriye döner; fakat bakar ki karşısındaki adam diş geçiremiyeceği cinsten birisi. Biraz duraklادıktan sonra sorar:

— Siz bunu şaka olsun diye mi yaptınız, yoksa ciddî misiniz?

Adam kendine güvendiği için:

— Elbette ciddiyim, der.

Diğeri büyük bir hoşgörürlükle cevap verir:

— Şansınız varmış. Zira şakadan hiç hoşlanmazdım.

Orhan YÜCEL

*

23 Numara!

Zenginin biri, Montekarlo gazinosunda bütün parasını kaybettikten sonra arabasına binip yola çıkar. Yüzüncü kilometrede kulağına bir ses gelir:

— Geriye dön, geriye dön...

Bu ses mütemadiyen tekrar-

lanmaktadır. Adam arabayı durdurur, etrafı gözden geçirir, kimseyi göremez. Bu seste bir keramet olabileceğini düşünerek, geriye döner ve tekrar gazinonun önüne gelir. Bu defa aynı ses:

— Arabanı sat, arabanı sat... diye tekrar etmektedir.

Zengin tereddüt etmez, civardaki bir garaja arabayı 200.000 franga satar ve gazinoya girip bakara masasına yaklaşır. Bu sefer ses:

— Rulete, rulete! diye ikaz etmektedir.

Adam rulet masasının başına geçer, aynı ses:

— Bütün paranı 23 numara üzerine koy!

Emrini verir. Bu emir de kumarbaz tarafından yerine getirilir. 200.000 frangın hepsini 23 numaraya kor. Rulet döner ve krupiyenin sesi duyulur:

— Oyunu 22 numara kazandı!

Bedbaht adam aynı sesi son defa olarak duyar:

— Yuh ulan seni işletmiştim!...

Oral OĞUZ

— Fıkra mı? Hadi anlatmadım diyelim... Nolacak yani!..

Ergun ÖZTUNA

Israr...

Hastaneye muayeneye gelen bir kadında doktorlar frengi bulmuşlardı. Yapılan araştırma sonunda evli ve iki çocuk sahibi olan kadının ne soyunda sopunda, ne de kocasında böyle bir hastalığın olmadığı anlaşıldı. Bunun üzerine kadına sordular:

— Kocanızdan başka erkeklerle münasebette bulundunuz mu?

Kadın, utana sıkıla şu cevabı verdi:

— Evet efendim, ama çok fazla ısrar etmişlerdi... Kıramadım.

Trafik kaidelerine riayet edenlere bir benzin şirketi altın dağıtıyor... (Gazeteler)

AGAVNİ'nin GÜNAHI

ARŞAK, hafifçe öksürdükten sonra açtı ağzını:

— Bana bakoorsun damat, kızmaır deyi söylemem. Agavni ele güç geçer pırlantadır, incidir... Namuzluluğuna gelincez söz çika!... Bir kötülüğünü duyacak oloor isem, neler deceğimi ben bilirim. Senden onu beklerim ki ufacık bir şüphen oldu mu, takkesi takkesi ilen bana haber edesin. Ağnadın?

Kayınpederin bu nasihatinden tam üç ay sonra damat, kaşları çatık, omuzları düşük, endişeli, perişan bir halde göründü:

— Hayır haber damat? Seni efkârlı göroorum!..

Damat:

— Agavni için gelmişimdir. Kırdığı ceviz bini aşmıştır. Bu kadar kepazelik olur? Dün sabah komşunun oğlu Kasbar ilen işmarlaşoorken gördüm

— İrezalet... Kepazelik... Ben ona diyeceğimi bilirim. Yalnız onu da dinlemek isterim. Tek tarafın sözü ilen hüküm verilir?

Agavni, babasına ağladı, sızlandı, kabahatini affettirdi. Kayınpeder, damada tekrar nasihat etti:

— Evlâdım, küçük bir kusur için bir ocak söndürülür? Bu kadar şey her ailede olur. Bütün kabahati ona yükletmek te doğru değildir, ahbar... Sen de ona karşı ihmallik göstermiyesin. Bütün idareyi karıya bırakmak olmaz. İki taraf da iyi geçinmekliğe garyet etmelidir.

Bir ay sonra damat, tekrar kayınpederin evine gitti:

— Yine ne var evlât?

— Agavni...

— Sus ol, ağnadım! Yine irezillik işlemiştir?

— He!

— Bana gönder ki ağzının payını vereyim.

Fakat Agavni, bir gece evvel, baloda, kocasının yabancı kadınlarla dans ettiğini, kendisine hiç ehemmiyet vermediğini yana yakıla anlattı. Kayınpeder, damada çıkıştı:

— Karıyı bir başına bırakır, el karıları ilen cümbüş edersen her çeşit muameleye hak etmişsindir. Hürmet karşılıklıdır, ciğerim.

İki hafta geçmemişti damat, kayınpederin kapısını çalıyordu.

— Agavni...

— Damat, canımı sıkmaa başladın. Bütün kusur Agavnidedir, hep? Bir karı idaresini bilmoorsan buna, ben ne ederim? Miskinsin zo!...

Damat, nâçar bunu da hazmetmişti. Agavni, bu sefer de tehlikeyi atlatmıştı. Bir müddet, dırıltısız, gürültüsüz yaşadılar. Fakat bir ay sürmemişti, damat, kayınpedere dert yandı:

— Agavni...

Arşak, hiddetle yerinden fırlamıştı, kollarını kavuşturdu, gözlerinden kıvılcımlar saçılarak avaz avaz bağırmağa başladı:

— Damat, çok oldun altık. İnçi kepazelik! Bir keret geldin, he! dedik... İkinci keret geldin, he dedik.. Üçüncü keret de, he dedik... Eh, dördüncüye edecek söz kalmadı!... Üç keret affettim. Dördüncüsünü nasıl ederim, ahbar... Yüz ister, surat ister...Kızıma diyecek lâf da çıka! Bir erkek dört defa aldatılır hiç? Namuz uğruna can koyarım... Bu kadarına tahammül getirilir?... Haydi çık evimden dışarı; gözüm görmesin!. Senin gibi namuz düşkünü herifin evimde işi yok... Kızımın da böyle bir kepaze bir adam ilen yaşamasını istemem... Onun namuzu benim namuzum demektir, ağnadın?

Y...

Altına hücum!...

Vefalı eş!

O sabah ölen Salamonun karısı Madam Rebeka büyük bir teessür içinde iken kocasının mezarı üzerine konulacak çelengi tedarik etmediğini hatırlar. Derhal bu kabil şeylerin satıldığı malûm dükkânlardan birine gidip lâzım gelen siparişi verir. Fakat tam dükkândan çıkacağı sırada çelenge sarılacak kordelânın üzerine ne yolda bir ithafiye yazılmasını istediği sorulunca, bu noktayı o zamana kadar düşünmemis olan zavallı Madam Rebeka bir müddet tereddüt eder, nihayet karar verir:

— Yaz: «Benim ilk kocasina...»

Heyecan!

Evlenme dairesine giderken: Güveyi, geline sordu:

— Çok heyecanlısınız galiba?

— Tabii... Heyecanlı olmaz mıyım. Bu daha beşinci izdivacım!.

Ölçü!

İki komşu arasında:

— Yahu, karını neden o kadar çok dövüyorsun?

— Ne yaparsın birader, kulağım biraz ağır işitiyor, az dövsem, bağırdığını işitemediğim için iyice dövüp dövmediğimi anlıyamıyorum.

Harabeler!

Büyük anne, torununun çenesini okşuyordu:

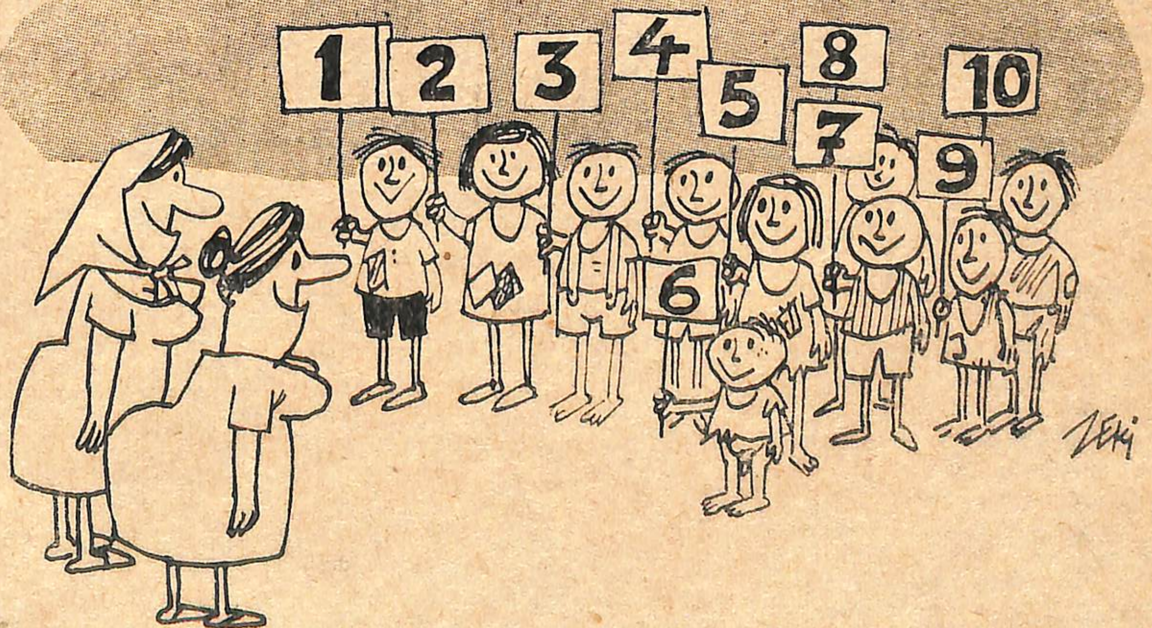
— Bu gün, seni alıp Sarıyere götüreyim. Orada, benim doğduğum ev vardır. O, evi göstereyim de bak..

Çocuk, birden ağlamağa başlamıştı. Annesi, koştu:

— Ne var yavrum? Ne ağlıyorsun?

Çocuk, hıçkırıklar arasında gözlerini yumrukla oğuşturuyordu:

— Anne! Haminnem beni, yıkık yerlere götürecek... Ben, korkarım, gitmem!...

— İşte kardeş, biz sayıma hazırız...

BENİ ÇOK SEV

Selâmi İzzet Sedes

ROMAN

— 4 —

Nerimanın zihninde Nebil ile Mustafa biribirine karıştı, Nebili Mustafadan, Mustafayı Nebilden pek ayırdedemedi. Kişi dostundan bellidir demişler. Nebil Mustafayla anlaştığına göre, demek ki Mustafa da Nebil yaradılışlı bir erkekti... Eyvah...

Mustafaya sorarsanız, Nerimanın, o çekilmez Müşfikadan elbette farkı yoktu. Cânım yazın on gününü o kadınla başbaşa geçirmeye razı olan bir genç kadın, pek tabiî ki, o kadının benzeriydi, bugün değilse bile yarın ondan farksız olacak, eşine dünyayı cehennem edecekti. Vah vah..

Mustafa ile Neriman, birbirlerine rastladıktan sonra işte bu düşüncelerin tesiriyle biribirlerinden çabuk ayrıldılar.

Yazık...

NAKARAT

Evet ama Neriman o kadar güzel kadın ki...

O kadar hoş bir erkek ki Mustafa...

Benim içim rahat, nasıl olsa buluşacaklar.

Hem de hiç şüphe etmiyorum, evet, hiç şüphe yok ki, pek yakında, şu önümüzdeki günlerde buluşacaklar.

Bu içime doğuyor sanmayın, hayır gözlerimle görüyorum ve bundan ötürü eminim buluşacaklarına. Mustafa otomobilini hazırlarken göz uciyle Nerimanın otomobiline bakıyor. Ne yaptığını, ne yaptığını da söz mü, aklından neler geçirdiğini biliyor mu Mustafa?

Etrafta bin bir çeşit ses var. Genç kahkahaları, radyoda bir düğün havası, klâkson cayırtısı, motor homurtusu, bir köpek havlıyor, bir kedi miyavlıyor, kaptıkaçtıların çığırtkanları haykırıyor:

— Yakacık - Kartal - Kadıköy... Haydi gidiyor, beklemeden gidiyor..

Şoförün sesi karışıyor bu feryada:

— Kadıköy, haydi Kadıköy... Bir iki, bir iki.

Mustafa kendikendine söyleniyor:

— Yakacık ne neşeli, ne güzel yer miş...

Ama Mustafanın deyimlemek istediği şey tamamiyle bu değil tıpatıp bunu demek istemiyor Mustafa...

Ne demek istediğini elbette anlamışsınızdır.

Bu sabah Mustafa evden Florya'ya gitmek üzere çıkmıştı, Ne oldu, neden oldu, nasıl oldu: Musafa kendini Yakacıkta buldu.

Herhalde yolu şaşırdı.

Mı? dersiniz?

İnsan bazen yolu şaşırıverir. Nasıl ki, dönüşte de eve gitmek niyetindeydi, kendini Modada buldu akşam. Ne yapalım, insan bazan dalar, önündeki otomobilin peşine takılır, öndeki otomobilin gittiği yere gider ve kendini gelmek niyetinde olmadığı bir yerde buluverir.

Yakacıktan ayrılırken Mustafanın otomobilinin önünde bir otomobil gidiyordu.

Bunda Mustafanın hiç bir suçu yok doğrusu, kabahat bu şehrin, İstanbul suçludur, eğer işte bir suç aramak gerekse...

Moda da güzel yerdir ha... Sıramsıram apartmanlar, klüpler, içkili lokantalar, sandallar, Marmara ile dudak dudağa öpüşür insan Modada. İskelenin başında da bir sokak çiçekçisi... Önünüze çiçek çıkar da almaz olur musunuz? Heyecan içinde iseniz mutlaka alırsınız. Koca bir demet çiçek...

Gelgelelim, bir erkek elinde çiçekle, kendini ahmaklaşmış sanır, elinde çiçek olan erkekte bir enayilik var gibidir. Bir erkek, bir an önce vermek için çiçek alır.

Mustafa çiçekleri birine vermek istiyordu, ama Modada hiç tanıdığı yoktu ki...

Mustafa, otomobilini bir kenara çekti, Moda burnuna doğru ilerledi... Aaaa... Bakın bakın... Şu ağacın altına, evet evet, yamacın kenarındaki ağacın altına bakın... Bir çift... Bir delikanlıyla bir genç kız... Delikanlının bir kolu kızın belinde, kızın bir kolu delikanlının omuzunda... Öpüşüyorlar, demek sevişiyorlar...

Moda ne güzel...

Gençler, şu iki genç ne tatlı sevişiyor.

Rahatlarını kaçırmıyalım da geri dönelim.

Mustafa geri dönerken hatırladı: Modada bir tanıdığı vardı. Sevişen ve öpüşen, öpüşerek sevişen, sevişerek öpüşen iki genç ona Modadaki tanıdığını hatırlatmıştı: Neriman.

Tamam, dün otomobili önünde giden, Yakacıktan Modaya kadar takip ettiği Nerimanı tanıyordu.

Nerimanın oturduğu oteli de biliyordu.

Canım efendim, siz de tuhafsınız, bunda kötülük yok, içiniz fesat sizin... Mustafa önünde giden otomobili dalgınlıkla takip etti, kendini Modada bulunca da, elbetteki, oraya kadar peşinden ayrılmadığı otomobilin hangi otelin önünde durduğunu, sahibinin otomobilden indikten sonra o otele girdiğini gördü... Bunda ne var sanki? Bu çok tabiî bir şey... Modaya kadar geldikten sonra Mustafa, önündeki otomobile gözünü kapayacak değildi ya...

Peki efendim, sizin düşündüğünüz gibi olsun: Mustafa Nerimanın nerede oturduğunu öğrenmek için otomobili takip etti, öğreneceğini öğrendi ve ertesi gün, uzunca bir tereddütten sonra, bir demet çiçek alıp otele girdi...

Terbiyeli, nâzik ve görgülü davranmak da suç değildir a...

Hem Mustafa Nebili sever, Nebili çok sever Mustafa... Baba dostudur Nebil. Babacan bir insandır. Göründüğü kadar soğuk değildir, içlidir, duyguludur. Görünüşü gibi atak değildir, çekingendir.

Mustafanın bu baba dostuna, bu babacan adama, bu duygulu, talihsiz insana bir iyiliği dokunamaz mı?

Biraz önce haydi sizin düşündüğünüz gibi olsun dedim ama, bakınız Mustafa bunu düşünüyordu, Nebile iyilik etmeyi...

Neriman Müşfikanın dostuydu, dert ortağıydı, demek ki, Müşfikaya tesir edebilir, Müşfikaya söz geçirebilirdi. Bunun için Mustafa Nerimanla ahbap olacak, sık görüşecek, dostluğu ilerletecek, bundan sonra Müşfikanın kabahatli olduğunu anlatacak, onu yola getirmesini rica edecekti.

Hani işin aslına bakarsanız, bunu yapmak, bu fırsat çıkmışken Nebilin saadetini sağlamağa çalışmak vazifesi sayılırdı.

Ama haydi ben yine sizin düşündüğünüz doğrudur diyeyim.

Mustafanın düşündüğü aşkın hoş görülmesi gereken riyasıdır.

AĞITLI BİR SİRTO

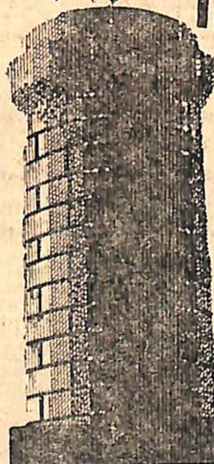
— Hoş geldiniz Mustafa Bey.

— Hoşbulduk hanımefendi.

— Çiçeklere çok teşekkür ederim, sizi hangi güzel rüzgâr attı?

(Devamı var)

MEMLEKETİMİZİN EN BÜYÜK SANAYİ TEŞEKKÜLÜ

SÜMERBANK

BANKACILIK HİZMETLERİLE DE EMRİNİZDEDİR

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

KOMİSER OSMAN
1
YAZAN, ÇİZEN
TURHAN SELÇUK

HERZAMANKİ GİBİ O AKŞAM DA HALK İSTANBULUN EĞLENCE YERİ DİREKLERARASINA AKIYORDU .. UZAKTAN UZAĞA BİR BANDO SESİ GELİYOR, KALABALIĞA ADETA REHBERLİK EDİYORDU...

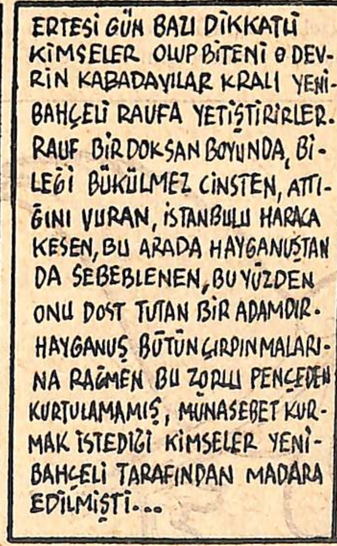

TİYATRO VE KUMPANYALARDAKİ NUMARALAR GEÇ VAKİTLERE KADAR DEVAM EDER, HALK DAĞILDIKTAN SONRA SOKAKLARDAN EL ETEK ÇEKİLİRDİ.... BU SAATLERDE ELİ FENERLİ BEKÇİLER SOPALARINI VURARAK SOKAKLARDA DOLAŞIR, YALNIZ DIŞARI ÇIKMAĞA KİMSE CESARET EDEMEZDİ...

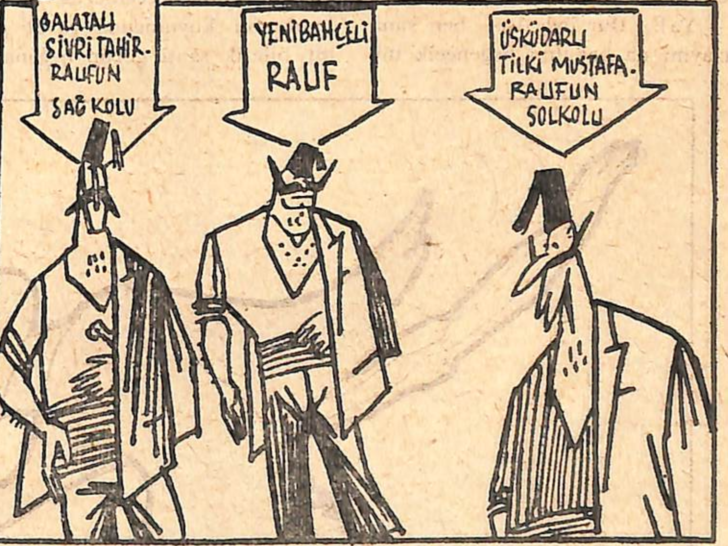

AMAN KOCAM BU SAHNEYİ GÖRMESİN. TALÂKI SELÂSE İLE DERHAL BENİ BOŞAR.
GERÇİ KADINLARIN HOROZDAN KAÇMA DEVRİ ÇOKTAN GEÇMİŞTİ AMA YİNE DE BU GİBİ EĞLENCE YERLERİNDE ONLARA RASTLANMIYORDU.

YALNIZ BAZI RUM VE ERMENİ DİLBERLERİ SAHNEYE ÇIKIYOR, İSTANBULLULARIN KALPLERİNİ FETH EDİYORLARDI. BUNLARDAN BİRİ MIGIRDIÇ KUMPANYASINDAKİ KANTOCU BENLİ HAYGANUŞ İDİ.
HAYDİ BEYLEEER ... TİYATORA BAŞLIYOR... MEŞHUR KOMİK KEL HAMDİ, VERVANT ŞAPLIYAN, GÜZELLER GÜZELİ BENLİ HAYGANUŞ BURADA...

O GECE SAHNEYE EN YAKIN LOCADA PAŞAZADE EMİN BEY VE ARKADAŞLARI OTURUYORLARDI. EMİN BEY ASİL BİR AİLEYE MENSUP OLMASINA RAĞMEN KABADAYILIK VE TULUMBACILIK ÂLEMİNDE ŞÖHRET YAPMIŞ ŞAHSİYETLERDENDİ.
BENLİ HAYGANUŞUN METHİNİ ÇOK İŞİTTİM. GÖRELİM BAKALIM ŞÖHRETİNE LÂYIK MI?..

BANDO KIVRAK BİR HAVA TUTTURUR. HAYGANUŞ ALKIŞLAR ARASINDA SAHNEYE ÇIKAR. KENDİSİNE HAYRAN HAYRAN BAKAN EMİN BEYE KAŞLA GÖZLE İLTİFATLARDA BULUNUR..
NEFİS BİR KADIN. TEMSİLDEN SONRA ONU TEBRİK ETMELİYİM
YANGIN VAR YANGIN VAR BEN YANIYORUM YETİŞİN A BEYLER TUTUŞUYORUM
TURHAN

ERTESİ GÜN BAZI DİKKATLİ KİMSELER OLUP BİTENİ O DEVRİN KABADAYILAR KRALI YENİBAHÇELİ RAUFA YETİŞTİRİRLER. RAUF BİR DOKSAN BOYUNDA, BİLEĞİ BÜKÜLMEZ CİNSTEN, ATTIĞINI VURAN, İSTANBULU HARACA KESEN, BU ARADA HAYGANUŞTAN DA SEBEBLENEN, BU YÜZDEN ONU DOST TUTAN BİR ADAMDIR. HAYGANUŞ BÜTÜN ÇIRPINMALARINA RAĞMEN BU ZORLU PENÇEDEN KURTULAMAMIŞ, MÜNASEBET KURMAK İSTEDİĞİ KİMSELER YENİBAHÇELİ TARAFINDAN MADARA EDİLMİŞTİ...

GALATALI SİVRİ TAHİR. RAUFUN SAĞ KOLU
YENİBAHÇELİ RAUF
ÜSKÜDARLI TİLKİ MUSTAFA. RAUFUN SOLKOLU

BU ÜÇ KABADAYI HADİSEDEN BİRKAÇ GÜN SONRA GALATA RIHTIMINDA FİLİPİN GAZİNOSUNA GİDERLER. İÇERİDE TATYOSUN BİR ŞARKISI MEŞK EDİLMEKTEDİR.
TARATORLU MİDYE TAVASI BURNUMDA TÜTTÜ. BU GECE MASTİKAYA NE DERSİNİZ?..

EH, ŞANSIMIZ VARMIŞ. NİHAYET PAŞAZADE EMİNE BURADA RASTLADIK. HESABI BU AKŞAM BANA VERECEK.
MERAK ETTİM HANGİSİ BU ASİL KABADAYI?..

YENİBAHÇELİ KALKAR, PAŞAZADE EMİN BEYİN BAŞUCUNA DİKİLİR...
PAŞAZADE EMİN DENİLEN KERATA HANGİNİZ?
!!
!!
AĞZINI TOPLA YOKSA HADDİNİ BİLDİRİRİM SENİN.
!!
DEVAMI VAR

ATEŞLİ MEKTUPLAR

NEJAT bir müddettenberi genç bir kadınla dost olmuştu. Onun tâ eskidenberi bir zâfı, bir merakı vardı: Aşk mektubu yazmak! Hattâ -hakikati söylemek lâzımgelirse genç kadınla dost oluşunun sebebi de ona aşk mektubu yazabilmek içindi! Arasıra ticarî işleri İstanbuldan ayrılmasını icab ettirdikçe karısına mektuplar gönderiyordu. Fakat karısına da durup dururken ateşli aşk mektupları yazamazdı ya...

O, bütün kudretini sevgilisi Aylâ'ya yazdığı mektuplarda gösteriyordu. Fakat ne yazık ki şiir ve edebiyatla hiç alâkası olmıyan Aylâ bu şairâne mektuplardan hiçbir şey anlamıyor, onları yarımyamalak okuduktan sonra bir çekmeceye atıyordu.

Nejat, sevgilisine nâmeler yazadursun, Aylâ bir aralık Şefik isminde bir gençle tanıştı. Şefik uzun boylu, yakışıklı, şen bir çocuktu. Aylâ, delikanlıyı çok seviyor, onun her istediğini yapmak için gözünün içine bakıyordu.

Bir gün konuşurlarken Şefik genç kadına dedi ki:

— Sevdiğim kadının bana aşk mektupları yazmasına bayılırım.

— Ya!... Dur öyle ise, ben sana yazayım da bakalım beğenecek misin?...

Aylâ aşk mektubu değil, doğru dürüst imlâ yazmasını bile bilmezdi. Fakat böyle bol keseden vadedişine bakılırsa elbet onun da güvendiği bir şey vardı.

Güvendiği şey Nejadın o ateşli sevda mektuplarıydı!

Genç kadın, o gün yalnız kalınca çekmeceyi açıp bu mektupları çıkardı. İçlerinden rastgele bir tanesini seçti. Eflâtun bir mektup kâğıdı alıp: «Ruhumun ruhu!» diye kopya etmeğe başladı.

Bu ilk mektup Şefiği çok memnun etmişti. Delikanlı:

— Ayol, sen yaman kâtip imişsin de benim haberim yokmuş! diyordu.

Artık Aylâ, Nejadın mektuplarını göndermekte devam etti.

★

Şefik'in ablası Nazlı, bir gün kardeşinin odasında bir kâğıt ararken bir deste mektup buldu.

— Hay çapkın hay! Bak büyüdü adam oldu da kadınlarla mektuplaşıyor! diye düşündü.

Fakat ilkin sırf tecessüs merakı yüzünden okuduğu bu mektuplar sonra kendisini alâkadar etmeğe başladı. Nazlı geçenlerde Beyoğlunda bir kuyumcuda gayet güzel bir bilezik saati görüp beğenmişti. Kuyumcu sekiz yüz lira istiyordu.

Kocası bir müddettenberi İstanbulda değildi. Ona evvelâ uzun bir muhabbetnâme yazmak, kendisini sevdiğinden, ne kadar göreceği geldiğinden, daha buna benzer birçok gönül alacak şeylerden bahsettikten sonra saat meselesini çıtlatacak olursa kocasının, bu arzusunu yerine getireceğinden emindi. Fakat mesele bu mektubu yazabilmekte idi...

İşte bu noktadan kardeşinin çekmecesinde bulduğu eflâtun muhaberatnâmeler onu çok alâkadar etmişti. İçlerinden bir tanesini intihap etti. Esasen «Ruhumun ruhu!» başlığıyla de çok beğenmişti! Mektubu olduğu gibi bir kâğıda kopya etti. Bu altı sayfalık uzun bir aşk mektubu oldu. Artık kocasının bu kadar tatlı diller karşısında yumuşıyacağından kat'iyyen emindi.

Mektubu bitirdikten sonra sayfanın altına bir haşiye ilâve ederek bir bilek saati almak için ilk posta ile 800 lira beklediğini bildirdi.

Nejat, karısından bu mektubu alınca -Nazlı, Nejat'ın karısı, Şefik de kayınbiraderi idi- fena halde şaşaladı. Kendi kendine:

— Hay Allah cezasını versin! dedi. Karım Aylâ'ya yazdığım mektuplardan birini ele geçirmiş. Mektubun bana kopyasını yolluyor. Altında da bir tehdid: İlk posta ile sekiz yüz lira istiyor......

Nejat hiç anlamamazlığa gelerek bu sefer karısına uzun ve ateşli bir aşk mektubu yazdı. Hakkındaki hislere hararetle teşekkür ettikten sonra ilk posta ile bin altı yüz lira gönderdiğini ilâve etti!

MiLLETLER GÜLÜYOR

Yardım!

Meşhur fakat müsrif bir romancı yeni bir eser üzerinde çalışıyordu. Birden kapısı çalındı; gelen, genç ve güzel bir kızdı. Kendini tanıttı:

— Ben «yardıma muhtaç olanlara yardım» cemiyetinden geliyorum efendim!

Romancı fırsatı kaçırmadı:

— Tam zamanında geldiniz Miss, açlıktan ölüyordum.

Hindi gibi!

Bir Noel partisinde misafirlerden biri coşmuş, birbiri arkasına soğuk ve duyulmuş fıkralar anlatıp duruyordu. Dinleyenlerden biri dayanamadı, yanındakinin kulağına eğildi ve sofradaki kestaneli, allı, yeşilli hindiyi göstererek:

— Biliyor musun? dedi, şu sofradaki hindi gibi olmak isterdim şu anda...

— Niçin?

— Niçin olacak; içini bir sürü aburcuburla dolduruyoruz ama, ancak öldükten sonra...

Köpeği ve kocası

İki kadın dedikodu yapıyordu:

— Şu Maria da çok tuhaf doğrusu! Duydun mu kocası ve köpeğini aynı isimle çağırıyormuş; bu her halde bazı karışıklıklara sebep oluyordur!...

— Hiç te değil! Maria köpeğine gayet tatlı bir sesle hitab eder...

Fazla yaşamanın sırrı!

Meşhur İrlandalı romancı George Moore seksen yaşına geldiği halde bir genç kadar dinç ve sıhhatliydi. Bir gün kendisiyle röportaj yapan genç bir muharrir sordu:

— Bu kadar sıhhatli oluşunuzu neye borçlusunuz Mr. Moore?

Moore gülümsedi:

— Zira ne içki içtim, ne sigara içtim, ne de bir kıza parmağımın ucu ile dokundum... Tabiî on bir yaşına kadar!

— Nasıl dar diyorsunuz bayan, bakın elimi rahat rahat alıyor!.

HER TELDEN

Bu günün işini yarına bırakırsanız belki biri o işi, bir düğmesine basınca görüveren bir makine icab eder

★

VİCDAN, her şey çok tatlı bir şekilde giderken sizi rahatsız eden yegâne duygudur!

★

BEKÂR; kızlara olan eğilimi, düşecek kadar olmayan kimsedir.

★

YENİ BİR BEKÂR TARİFİ; Apartımanının penceresini açtığı zaman dışarıya çıkan toz içeri girenden çok daha fazla olan kimse...

★

İş için müracaat eden sekreter:

— Çok hızlı yazamam diyordu; ama dakikada altmış kelime silebilirim!...

★

Karısının saadeti ile o kadar fazla ilgileniyordu ki, bu saadetin gerçek kaynağını öğrenebilmek için özel bir dedektif tutmuştu.

Ziyafet!

Ağa Han hâtıralarında Sir George Grives'le beraber Paris'e yaptıkları bir seyahati anlatıyordu.

— Sayın Sir, dedi Ağa Han; karınız da bu seyahatte size refakat edecek mi?

Sir George Grives cevap verdi:

— Ben bir ziyafete giderken cebimde sosisli bir sandviç taşımam dostum!...

Şahit

Hâkim, şahide sordu:

— Siz bu adamı vak'a gecesi görmüşsünüz öyle mi?

— Evet sayın hâkim; tenha bir sokakta idi; gecenin bu saatinde oralarda ne yaptığını sorunca bana bir kuyumcu dükkânını açmak istediğini söylemişti.

— Hakikaten bu adam, o gece o civardaki bir kuyumcuyu soydu ve bir sürü mücevher çaldı.

— Sayın hâkim, bu adam hırsız olabilir ama yalancı değil; bana doğru söylemiş görüyorsunuz ya!...

Fedakâr papağan!

Geminin maskotu Marie Rose isimli iri bir papağandı. Okyanusun ortasında kopan fırtına ile gemi alabora olduktan sonra beş gemici ile beraber ıssız bir adaya nasılsa bu Marie Rose'da çıkabilmişti. İlk günler konserveler yendi, ve Mari Rose'a çok iyi muamele edildi. Fakat konserveler tükenip tayfalar bir kaç gün aç kalınca ortaya büyük bir ateş yakıldı. Herkes sessizdi, Marie Rose ise tüneğinde ve gayet sinirli idi. Tayfalardan biri:

— Marie Rose güzelim, dedi. Gel!

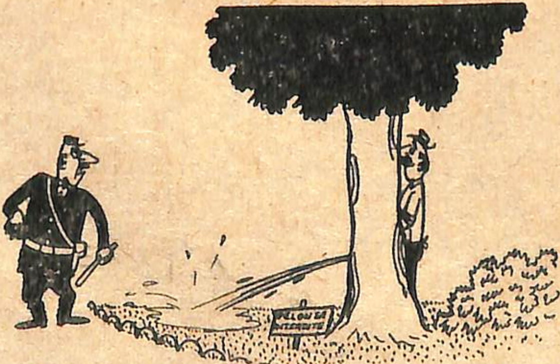
Papağan cevap vermedi.

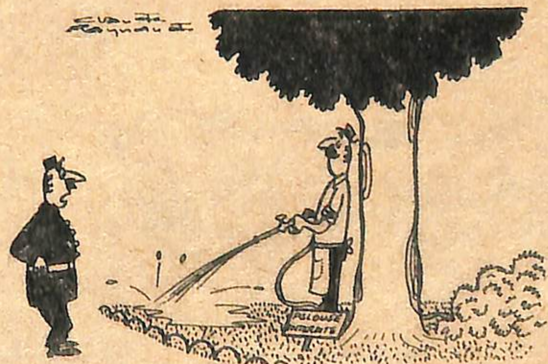
— Marie Rose şekerim, hadi gel! Yine cevap yok.

— Marie Rose küçüğüm...

Bu defa papağan dayanamadı:

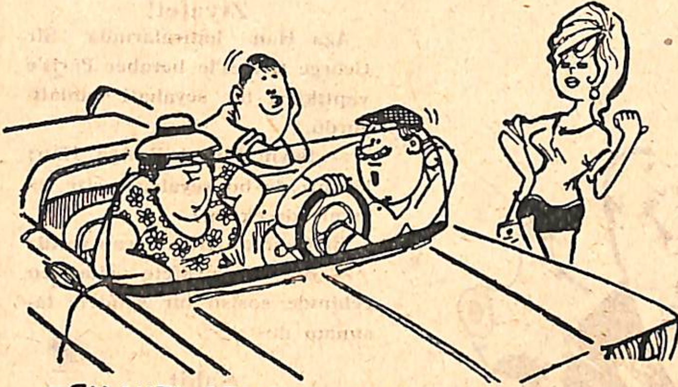
— Bana bundan sonra Jeanne d'Arc deyin lütfen...

YAZISIZ!

Dünya KARİKATÜRLERİ

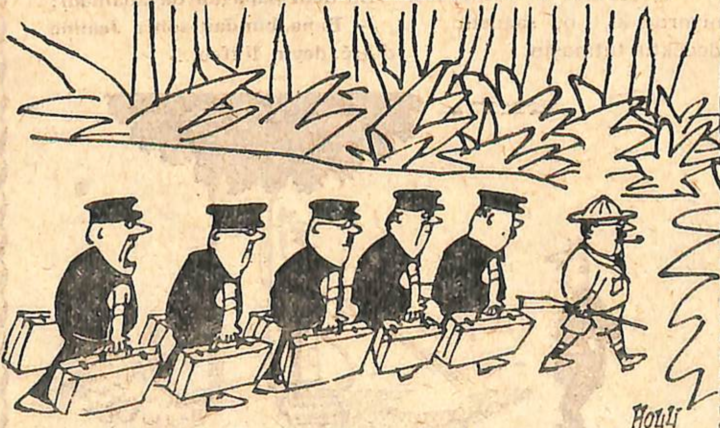
—ŞU KIZI ARKAYA ALALIM MI KARICIĞIM ? BİZİM KÜÇÜĞÜ EĞLENDİRİR...

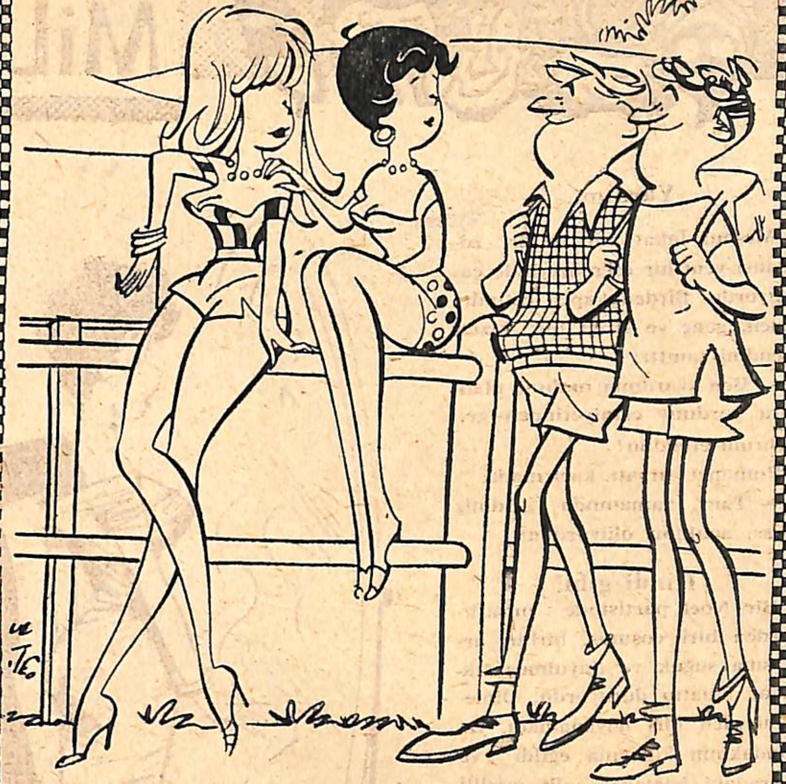

—DARILMA KARICIĞIM, VALLAHİ SENİ İŞÇİ SİGORTALARINA ŞİKÂYET EDECEĞİM ARTIK... PAZARLARI BİLE BENİ ÇALIŞTIRIYORSUN...

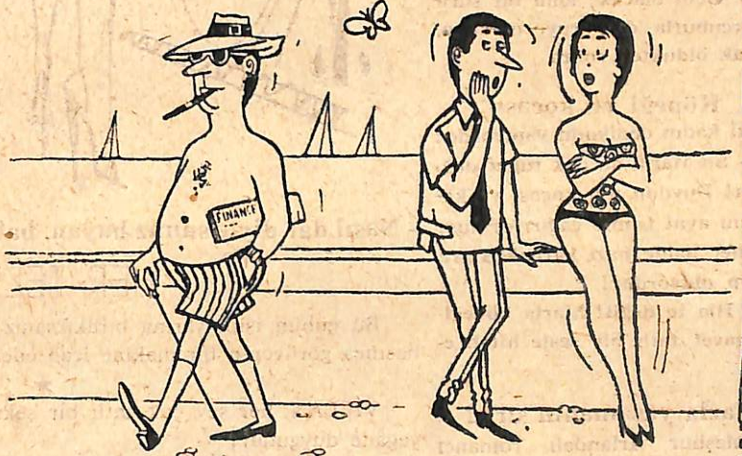

—MUHAKKAK Kİ BOL BAHŞİŞ VERECEK AMA EVE NASIL DÖNECEĞİZ ?..

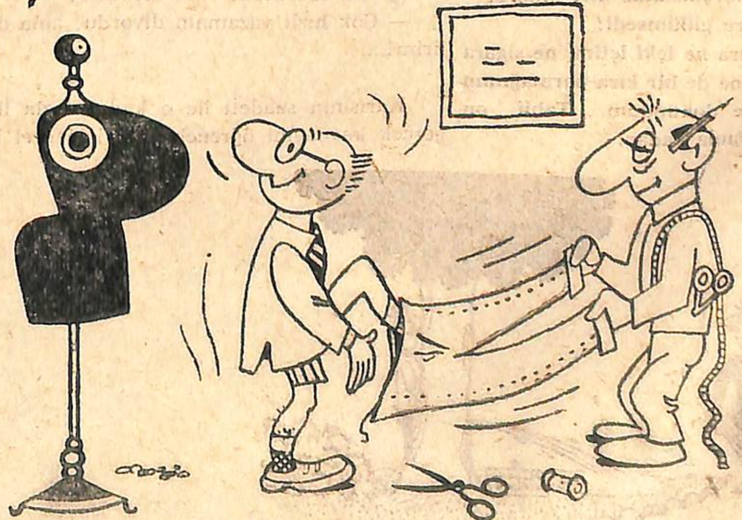
—OOOH, SİZ BU BACAKLARLA DÜNYADA OTO-STOP YAPAMAZSINIZ !

—ŞU HERİFİ GÖRÜYOR MUSUN, EN AŞAĞI YÜZ MİLYONLUK... TANIDIĞIM ZAMAN SIRTINDA GÖMLEĞİ YOKTU !..

—OOH, AFEDERSİNİZ BAYAN !..

Paranızı yatırırken
ve çekerken
aynı kolaylığı
gösteren Banka

Kur'a numaralarını
çekilişlerden
evvel müşteri-
lerine bildiren
Banka

En yüksek faizi
ve en zengin
ikramiyeler
veren Banka

YAPI
ve
KREDİ
BANKASI

Çekilişleri
müşterilerinin
önünde yapan
Banka

En yüksek
kazanma şansı
sağlayan Banka

127
ŞUBESİ İLE
emrinizdedir

151

— Bu gece kocamın genç, güzel bir arkadaşı bize gelecek, hep beraber gezmeğe gideceğiz... Sen de gelsene... Kocama arkadaşlık edersin!..